

Роалд Дајл

Джеймс и гигантската праскова

СВЕТОВЕН
No 1
ПАКАБАГ

enthusiast

Илюстрации Куентин Блейк

РОАЛД ДАЛ
ДЖЕЙМС И ГИГАНТСКАТА
ПРАСКОВА

Превод: Катя Перчинкова

chitanka.info

Огромен носорог, избягал от лондонския зоопарк, изяжда родителите на Джеймс. А горкото момче е сполетяно от още по-голямо нещастие! Изпращат го да живее при двете си наистина ужасни лели — леля Спондж и леля Спайкър. Бедничкият Джеймс е изключително нещастен, докато не се случва нещо чудато и той не тръгва на най-прекрасното и необикновено пътешествие, което можете да си представите...

Посвещавам тази книга на Оливия и Теса

ПРЕДГОВОР

Музеят и Приказният център на Роалд Дал се намират в Грейт Мисендън край Лондон — селото в Бъкингамшир, в което Роалд Дал е живял и творил. В Музея, предназначен да възпитава любов към четенето и писането, се съхранява единственият архив от писма и ръкописи на писателя. Там се намират и две пълни със забавления биографични галерии, които от Музея помпозно наричат Интерактивен приказен център. В Музея деца, техните родители и учители могат да се потопят във вълнуващия свят на творчеството и литературата.

www.roalddahlmuseum.org

Удивителната детска благотворителна фондация на Роалд Дал е регистрирана под номер 1137409.

Музеят и Приказният център на Роалд Дал са регистрирани под номер 1085853.

Благотворителният фонд на Роалд Дал, новосъздадена благотворителна организация, подпомага работата на Детската благотворителна фондация и Музея на Роалд Дал.

ЕДНО

ЗАПОЗНАЙТЕ СЕ С:

Джеймс
Хенри
Тротър

леля Спондж
и леля Спайкър

Стария
зелен
скакалец

господин
Сто-
ножка

госпожица
Паяк

Копринената
буба

Светулката

Червя

Божата
кравичка

Докато не навърши четири години, Джеймс Хенри Тротър бе щастлив. Живееше спокойно с майка си и баща си в красива къща на брега на морето. Наоколо имаше много деца, с които да си играе, плаж,

по който да тича, и океан, в който да се вози с лодка. Водеше идеалния живот за малко момче.

Но един ден майката и бащата на Джеймс отидоха в Лондон на пазар и се случи нещо ужасно. И двамата неочаквано бяха изядени (посред бял ден, при това на улица, гъмжаща от хора) от огромен разярен носорог, избягал от лондонския зоопарк.

Навсякъде си представяте колко ужасно преживяване е било това за двама толкова добри родители. Но в крайна сметка се оказа много по-ужасно за Джеймс, отколкото за тях. Техните мъки приключиха за миг. Бяха мъртви точно за трийсет и пет секунди. Горкичкият Джеймс обаче си бе жив и здрав и изведнъж се озова сам и уплашен в големия враждебен свят. Прекрасната къща край морето трябваше незабавно да бъде продадена и момченцето, само с един малък куфар, съдържащ пижама и четка за зъби, бе изпратено да живее при двете си лели.

Те се казваха леля Спондж и леля Спайкър и с голямо съжаление трябва да отбележа, че и двете бяха много лоши. Бяха egoистки, мързеливи, жестоки и от самото начало започнаха да бият Джеймс без причина. Никога не се обръщаха към него с истинското му име, а му викаха „противен малък звяр“, „мръсна напаст“ и „окаян сополанко“, и не му даваха играчки, с които да си играе, или книжки с картички, които да разглежда. Стаята му бе гола като затворническа килия.

Леля Спондж, леля Спайкър, а сега и Джеймс, живееха в чудата порутена къща, кацнала на върха на хълм в Южна Англия. Хълмът бе толкова висок, че почти от всяко място в градината Джеймс можеше да погледне надолу и да види ширналия се на километри удивителен пейзаж от гори и поля; а в изключително ясни дни, ако погледнеше в правилната посока, виждаше мъничко сиво петънце на хоризонта — старата му къща, в която бе живял с любящите си родители. А отвъд нея забелязваше и океана — дълга тънка черно-синкова ивица, като мастилена линия под късче небе.

На Джеймс обаче му беше забранено да слиза от хълма. Леля Спондж и леля Спайкър не си правеха труда да го извеждат на разходка или на пикник, но и не му позволяваха да излиза сам.

— Малкото гнусно зверче само ще направи някоя беля, ако излезе от градината — беше казала леля Спайкър. А и му бяха обещали страшни наказания, като например да го заключат за цяла

седмица в мазето при плъховете, ако се осмели дори да прескочи оградата.

Градината, простираща се по цялото било на хълма, беше голяма и пуста, а единственото дърво в нея (като изключим няколкото мръсни стари лаврови храст в дъното) бе стара праскова, която не раждаше плодове. В двора нямаше люлка, катерушка, пясъчник или каквото и да било друго, а лелите не канеха на хълма деца, за да си играят с горкичия Джеймс. Нямаше дори куче или котка, които да му правят компания. И с времето момчето ставаше все по-тъжно и все по-самотно, и с часове стоеше на оградата и се взираше с копнеж в прекрасния, но забранен свят на гори, полета и морета, който се простираше в краката му като вълшебен килим.

ДВЕ

Джеймс Хенри Тротър живееше с лелите си от цели три години, когато една сутрин му се случи нещо доста странно. И това нещо, което, както казах, беше само доста странно, скоро доведе до друга случка, която вече беше *изключително* странна. А *изключително* странната случка на свой ред доведе до нещо *невероятно* странно.

Всичко започна през един страшно горещ ден в средата на лятото. Леля Спондж, леля Спайкър и Джеймс бяха навън в градината. Джеймс, както обикновено, бе принуден да работи. Този път цепеше дърва за кухненската печка. Леля Спондж и леля Спайкър се разполагаха удобно на шезлонги недалеч от него, пиеха газирана лимонада от високи чаши и го следяха да не спре работа дори за миг.

Леля Спондж беше удивително дебела и ниска. Имаше малки свински очички, хлътнала уста и едно от онези провиснали бели лица, които изглеждаха точно така, сякаш някой ги бе сварил. Приличаше на огромна, бяла, мокра, преварена зелка. Леля Спайкър, от друга страна, беше слаба, висока и кокалеста и носеше очила с метални рамки, прикрепени на върха на носа ѝ с щипка. Тя имаше пронизителен глас, влажни тънки устни и винаги когато се ядосаше или развълнуваше, пръскаше капчици слюнка, докато говореше. Двете противни вещици си седяха, отпиваха лимонада и от време на време изкрещяваха на Джеймс да цепи дървата по-бързо. Освен това си говореха и споделяха колко красива си мисли, че е всяка от тях.

Леля Спондж държеше в скута си огледало с дълга дръжка и непрестанно го вдигаше, за да се взира в грозното си лице:

„Като роза съм красива, разпръсквам сладък аромат.

Наслада за очите е изящният ми врат.

Копринени къдрици ми красят главата!

А чорапите щом махна,

засияват прекрасните ми пръсти на краката.“

„Но не забравяй, скъпа, ти — извика леля

Спайкър, — че шкембето ти стърчи!“

Леля Спондж почервеня. Леля Спайкър изрева:

*„С прелест като мен не можеш да се мериш,
по-стройна фигура в света няма да намериш!*

И макар на брадичката пъпка аз да имам,

няма равна на моята усмивка.“

*„О, стара скумрия такава! — извика леля
Спондж. — Та тя прилича на счупена мивка!“*

*„Красота като моята — леля Спондж заяви —
единствено Холивуд може да оцени.
Главни роли във филми ще получа завчас!
Цял народ на екрана ще ме гледа в захлас!
Всички звезди ще изместят!“
Леля Спайкър я сряза: „От теб ще излезе
чудесна вампирска невеста!“*

Горкият Джеймс още превиваше гръб на дръвника. Беше ужасно горещо. Целият се потеше. Ръката го болеше. Брадвата бе голяма и тъпа, и твърде тежка за малко момче. И докато работеше, Джеймс започна да си мисли какво ли правят всички останали деца по света в момента. Някои сигурно караха велосипеди. Други се разхождаха из прохладни гори и беряха диви цветя. А всичките му приятелчета сега си играеха на плажа в мокрия пясък и се плискаха във водата...

Очите на Джеймс се навлажниха и по бузите му се затъркаляха едри сълзи. Той спря работа и се облегна на дръвника безкрайно нещастен.

— Какво ти става? — изписка леля Спайкър и го изгледа свирепо над очилата си.

Джеймс се разплака.

— Престани веднага и продължавай да работиш, малък противен звяр такъв! — нареди леля Спондж.

— О, лельо Спондж — изхлипа Джеймс. — Лельо Спайкър! Не може ли всички заедно поне веднъж да слезем с автобуса до морето, моля ви! Не е далеч... а тук ми е толкова горещо и толкова самотно...

— Ах ти, мързелива, безполезна напаст! — извика леля Спайкър.

— Набий го! — кресна леля Спондж.

— Точно това ще направя! — сопна се леля Спайкър. Тя изгледа кръвнишки Джеймс и Джеймс я погледна с облещени от страх очи. — Ще те набия по-късно, когато не ми е толкова горещо — рече тя. — А

сега се махай от погледа ми, гнусен малък червей, и ме остави на спокойствие!

Джеймс се обърна и избяга. Тичаше колкото краката го държаха към далечния край на градината и се скри зад мръсните стари лаврови храсти, за които вече споменах. После закри лице с ръце и се разплака.

ТРИ

В този миг се случи първото доста *странно* нещо, довело до другите много по-страни неща, които му се случиха после.

Зашто внезапно Джеймс чу зад гърба си шумолене на листа, обърна се и видя от храстите да излиза старец с чудат тъмнозелен костюм. Старчето беше много дребно, но имаше огромна плещива глава и лице, покрито с щръкнали черни мустаци и брада. Старецът спря на около три метра, подпра се на бастуна си и се взря в Джеймс.

Той заговори бавно с хриптящ глас:

— Приближи се, момченце — подкани го старчето с пръст. — Ела при мен и ще ти покажа нещо *удивително*.

Джеймс беше твърде уплашен, за да помръдне.

Старецът се приближи към него с една-две крачки, бръкна в джоба си и извади малка бяла книжна кесийка.

— Виждаш ли това? — прошепна той и размаха кесийката пред лицето на Джеймс. — Знаеш ли какво е това, миличък? Знаеш ли какво има в тази кесийка?

При тези думи той се приближи още повече, наведе се напред и тикна лице в лицето на Джеймс толкова близо, че Джеймс усети дъха му по бузите си. Дъхът му миришише на застояло, гнило и леко на плесен като въздуха в старо мазе.

— Виж, момченце — продължи старецът, отвори кесийката и я наклони към Джеймс.

Вътре Джеймс видя многобройни малки зелени нещица, приличащи на камъчета или кристали, всяко едно голямо колкото зрънце ориз. Бяха необикновено красиви и блещукаха, сияеха и светеха прекрасно.

— Чуй ги! — рече старецът. — Чуй как се движат!

Джеймс се взря в кесийката и наистина дочу слабо шумолене, а после забеляза, че хилядите зелени нещица бавно, много бавно мърдат и се разместват, сякаш са живи.

— Тези неща притежават много повече сила и магия, отколкото всичко останало по света взето заедно — каза тихо старецът.

— Но... но, какво представляват? — промълви Джеймс, след като най-накрая се опомни. — Откъде са?

— А-ха — прошепна старецът. — Никога няма да познаеш! — Той се бе привел и все повече приближаваше лице към Джеймс, докато върхът на дългия му нос не докосна челото на момчето. Тогава

изведенъж старчето отскочи назад и размаха бясно бастуна си във въздуха.

— Крокодилски езици! — извика той. — Хиляда дълги, слузести крокодилски езика, варени в черепа на мъртва вещица в продължение на двайсет дни и нощи заедно с очи от гущер! Добавяш пръсти на млада маймуна, свинско шкембе, клона на зелен папагал, сок от бодливо прасе и три супени лъжици захар. Оставяш да къкри една седмица и луната ще свърши останалото!

Изведенъж старчето тикна бялата кесийка в ръцете на Джеймс и каза:

— Заповядай! Твоя е!

ЧЕТИРИ

Джеймс Хенри Тротър стоеше стиснал кесийката и се взираше в стареца.

— А сега — рече старчето, — трябва само да направиш следното. Вземи голяма кана вода и изсипи зелените нещица в нея. После, много бавно, добави един по един десет косъма от главата си. Това ги задейства! Кара ги да се размърдат! След няколко минути водата ще започне да кипи и да се пени, а щом това стане, трябва бързо да изпиеш цялата кана до дъно на една глътка. А после, миличък, ще усетиш как в стомаха ти ври и кипи, от устата ти ще започне да излиза пяна, а веднага след това ще започнат да ти се случват удивителни неща, прекрасни, невероятни неща — и никога повече няма да си нещастен. Защото в момента си нещастен, нали? Няма нужда да ми отговаряш! Знам всичко! А сега върви и направи точно каквото ти казах. И не казвай нито думичка на ужасните си лели! Нито дума! И не позволявай на зелените нещица да ти избягат! Защото избягат ли, ще дадат магията си на някой друг вместо на теб! А ти не искаш това, нали, миличък? *На каквото първо се натъкнат, било то бублечка, насекомо, животно или дърво, то ще получи цялата им магия!* Затова стискай здраво кесийката! Внимавай да не скъсаш хартията! Тръгвай! Хайде! Не се помайвай! Моментът настъпи! Побързай!

При тези думи старецът се обърна и изчезна в храстите.

ПЕТ

В следващия миг Джеймс се затича към къщата с всички сили. Каза си, че ще го направи в кухнята само да не го видят леля Спондж и леля Спайкър. Беше страшно развълнуван. Хвърчеше през високата трева и копривата, без да го е грижа дали ще опари голите му колене, а в далечината виждаше леля Спондж и леля Спайкър, седнали на шезлонгите с гръб към него. Джеймс зави настрани, за да заобиколи къщата от другата страна, но внезапно, докато минаваше под старата праскова в средата на градината, се подхълзна и падна по очи в тревата. Книжната кесийка се отвори, когато се удари в земята, и хиляди зелени нещица се пръснаха във всички посоки.

Джеймс веднага се надигна на ръце и започна да пълзи наоколо, за да търси ценните съкровища. *Но какво ставаше?* Нещицата потъваха в пръстта! Той ги видя как шават и се гърчат, докато си пропиваха път през твърдата почва, и протегна ръка да сграбчи няколко от тях, ала беше твърде късно, защото те изчезваха точно под пръстите му. Опита се да хване още няколко, но се случи същото! Джеймс започна да загребва трескаво пръстта, за да хване останалите, те обаче бяха по-бързи от него. Всеки път, когато тъкмо щеше да хване някое, то изчезваше в земята. И само за няколко секунди всички до едно бяха потънали!

На Джеймс му идваше да се разплаче. Вече нямаше как да си ги върне — бяха изчезнали, изчезнали завинаги.

Но къде отидоха? И защо, за бога, така нетърпеливо се шмугнаха в земята? Какво търсеха? Там долу нямаше нищо. Нищо, освен корените на старата праскова... и цял куп земни червеи, стоножки и насекоми, които живееха в почвата.

А какво бе казал старецът? *На каквото първо се натъкнат, било то буболечка, насекомо, животно или дърво, то ще получи цялата им магия!*

„Мили боже — помисли си Джеймс. — Какво ще стане, ако се натъкнат на някой червей? Или стоножка? Или паяк? Ами ако стигнат до корените на прасковата?“

— Ставай веднага, мързеливецо! — кресна изведнъж глас в ухото на Джеймс. Джеймс вдигна очи и видя леля Спайкър, надвесена над него, мрачна, висока и костелива, да го гледа свирепо през очилата си с метални рамки. — Връщай се веднага да цепиш дървата! — заповядда му тя.

Леля Спондж, дебела и месеста като медуза, дойде, поклащаики се, след сестра си, за да провери какво става.

— Защо просто не спуснем момчето в кладенеца с кофа и да го оставим там за през нощта? — предложи тя. — Така ще се научи да не мързелува по цял ден.

— Много добро хрумване, скъпа Спондж, но първо да нацепи дървата. Ставай, противен сополанко, и свърши малко работа!

Бавно и сломено, горкичкийт Джеймс се надигна от земята и се върна при купа с дървата. Ех, само да не се беше подхълъзнал и да не бе разсипал ценната кесийка. Всяка надежда за по-щастлив живот вече го беше напуснala. Днес, утре, другиден и всички следващи дни щяха да са изпълнени с наказания и болка, мъки и отчаяние.

Той вдигна брадвата и тъкмо се канеше да замахне, когато чу зад гърба си вик, който го накара да застине и да се обърне.

ШЕСТ

— Спондж! Спондж! Ела да видиш това!

— Кое?

— Праскова! — крещеше леля Спайкър.

— Какво?

— Праскова! Ето там, на най-високия клон! Виждаш ли я?

— Сигурно си се объркала, скъпа Спайкър. Това нещастно дърво никога не ражда праскови.

— Но сега има, Спондж! Виж сама!

— Будалкаш ме, Спайкър. Нарочно ме караш да точа лиги, защото знаеш, че там няма нищо за хапване. Та дървото дори не цъфти, да не говорим да роди праскови. Казваш, че е на най-високия клон, нали? Нищичко не виждам. Колко интересно... Хм, хм... *Мили боже!* *Мътните ме взели!* Там наистина има праскова!

— При това голяма и хубава! — рече леля Спайкър.

— Каква красота! — възклика леля Спондж.

В този миг Джеймс бавно остави брадвата и се обърна да погледне към двете жени, застанали под дървото.

„Нешо ще се случи — помисли си той. — Всеки момент ще се случи нещо странно.“ Той нямаше ни най-малка представа какво ще е то, но усещаше до мозъка на костите си, че ще стане скоро. Усещаше го във въздуха... във внезапната тишина, надвиснала над градината...

Джеймс се приближи малко към дървото на пръсти. В момента лелите мълчаха. Просто стояха под дървото и се взираха в прасковата. Не се чуваше никакъв звук, не полъхваше вятър, а над главите им слънцето светеше в ясното синьо небе.

— Изглежда ми узряла — наруши тишината леля Спайкър.

— Тогава защо не я изядем? — облиза устни леля Спондж. — Ще си я разделим на половина. Хей, Джеймс! Ела тук да се покатериш на дървото!

Джеймс изтича при тях.

— Искам да откъснеш онази праскова на най-високия клон — продължи леля Спондж. — Виждаш ли я?

— Да, лельо Спондж, виждам я!

— И да не си посмял да си отхапеш от нея. С леля ти Спайкър ще си я разделим на половина. Хайде, качвай се!

Джеймс отиде до ствола на дървото.

— Спри! — нареди бързо леля Спайкър. — Чакай малко! — Тя се взираше в клоните със зяпнала уста, а очите ѝ се облещиха, сякаш бе видяла призрак. — Виж! Виж, Спондж, виж!

— Какво ти става? — попита раздразнено леля Спондж.

— *Raste!* — извика леля Спайкър. — Става все по-голяма!

— Кое?

— Прасковата, естествено!

— Шегуваш се!

— Ами виж сама!

— Скъпа Спайкър, това са пълни глупости. Невъзможно е. Това... това... Я чакай малко. Не... не... не е възможно... Не... Да... Мили боже! Прасковата *наистина* расте!

— Вече е почти двойно по-голяма! — извика леля Спайкър.

— Не е възможно!

— Но е вярно!

— Това е чудо!

— Гледай! Гледай!

— Гледам!

— Велики небеса! — викна леля Спайкър. — Виждам как се издува и нараства пред очите ми!

СЕДЕМ

Двете жени и момчето стояха абсолютно неподвижни в тревата под дървото и се взираха в удивителния плод. Лицето на Джеймс сияеше от вълнение, а очите му се бяха разширили и блещукаха като две звезди. Съвсем ясно виждаше как прасковата набъбва, сякаш някой я надува като балон.

След половин минута тя вече беше голяма колкото пъпеш!

След още половин минута стана два пъти по-голяма!

— Виж само как расте! — извика леля Спайкър.

— Като че ли никога няма да спре! — изкрешя леля Спондж, размаха дебелите си ръце и затанцува наоколо в кръг.

Прасковата вече беше толкова голяма, че приличаше на огромна жълта тиква, която се люлееше на най-горния клон на дървото.

— Отдръпни се от ствала, глупако! — викна леля Спайкър. — Сигурна съм, че при най-малкото разклащане ще падне! Тежи поне десет-петнайсет килограма!

Клонът, на който растеше прасковата, започна да се огъва под тежестта ѝ.

— Отдръпнете се! — извика леля Спондж. — Ще падне! Клонът ще се счупи!

Но клонът не се счупи. Просто, колкото повече натежаваше прасковата, толкова повече се огъваше.

А тя продължи да расте.

След още една минута този гигантски плод стана голям и заоблен като самата леля Спондж, и сигурно тежеше колкото нея.

— Време е да спира да расте! — кресна леля Спайкър. — Не може да продължава такаечно!

Но прасковата не спря да расте.

Скоро достигна размерите на малък автомобил и натежа до средата на ствала.

Двете лели заскачаха около дървото, пляскаха с ръце и крещяха всевъзможни глупости от вълнение.

— Алилуя! — викаше леля Спайкър. — Каква праскова! Каква праскова само!

— Брависимо! — ликуваше леля Спондж. — Великолепно! Прекрасно! Какво апетитно ястие!

— Продължава да расте.

— Виждам! Виждам!

А Джеймс така бе онемял, че можеше само да стои, да се взира и да си мърмори тихичко под нос:

— О, не е ли прекрасна? Това е най-красивото нещо, което съм виждал.

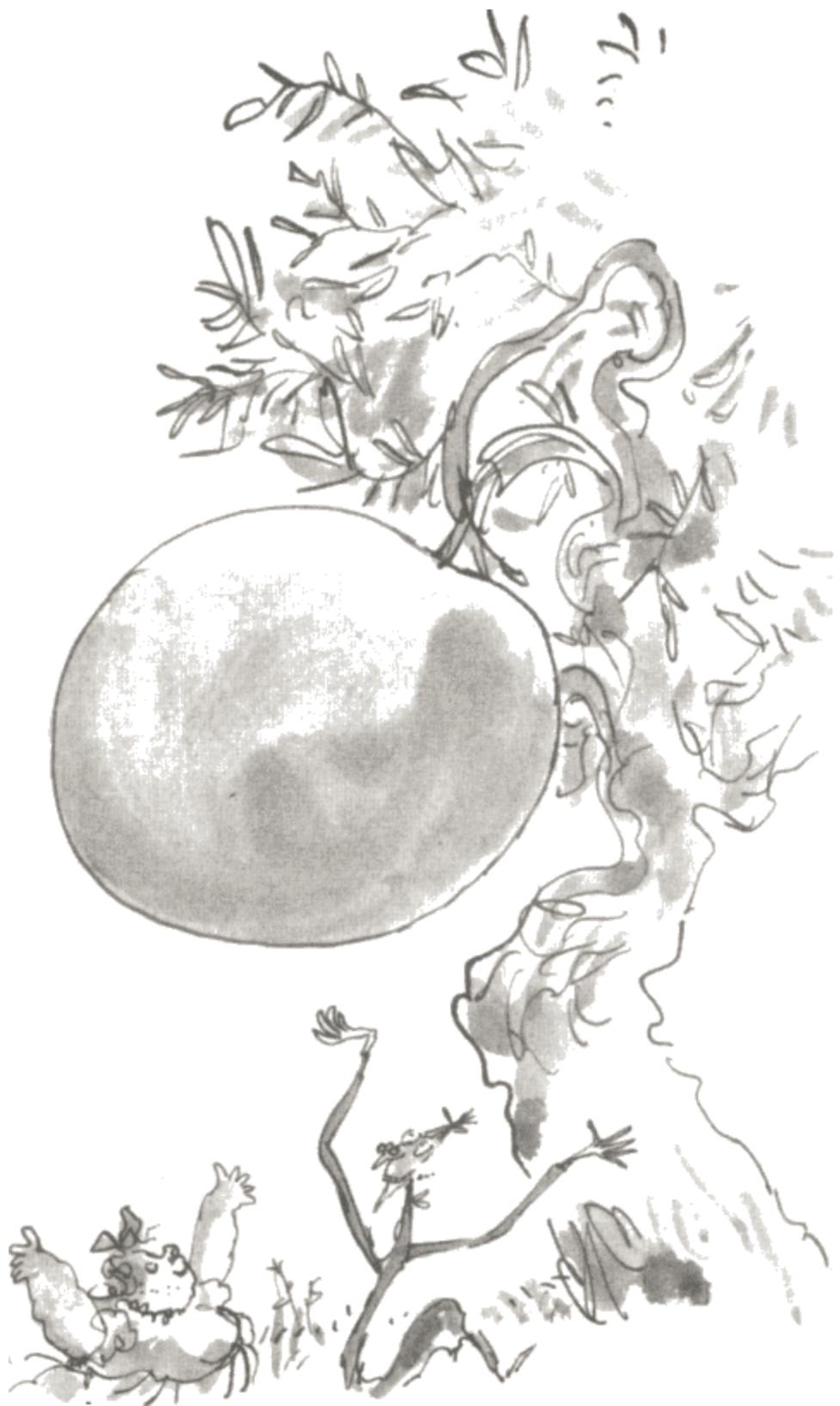
— Млъквай, сополанко! — сопна му се леля Спайкър, която случайно го чу. — Това не ти влиза в работата!

— Точно така — заяви леля Спондж. — Това хич не те засяга! Не се бъркай!

— Виж! — извика леля Спайкър. — Започна да расте по-бързо!

— Виждам, Спайкър! Виждам!

Прасковата растеше ли, растеше... растеше ли, растеше.

И тогава, най-накрая, тя достигна размерите на дървото, но продължи да расте и стана на практика висока и широка колкото малка къща, а долната ѝ част докосна нежно земята — и там си остана.

— Сега няма как да падне! — извика леля Спондж.

— Спря да расте! — рече леля Спайкър.

— Не, не е.

— Напротив!

— Расте по-бавно, Спайкър, расте по-бавно. Но още не е спряла!

Гледай!

Настъпи мълчание.

— Сега вече спря!

— Май си права.

— Дали е безопасно да я пипнем?

— Не знам. По-добре внимавай.

Леля Спондж и леля Спайкър тръгнаха бавно да обикалят прасковата и да я оглеждат предпазливо от всички страни. Приличаха на ловци, които току-що са застреляли слон и не са съвсем сигурни дали е мъртъв. А гигантският плод толкова се извисяваше над тях, че до него те приличаха на джуджета от друг свят.

Люспата на прасковата беше много красива — наситено тъмножълта, с яркорозови и червени петна. Леля Спондж се приближи предпазливо и я докосна с върха на пръста си.

— Узряла е! — извика тя. — Идеална е! Виж, Спайкър, защо не вземем лопата и не си отсечем едно голямо парче за хапване?

— Не, още не — отвърна леля Спайкър.

— Защо?

— Защото аз така казвам.

— Но аз *нямам търпение* да я опитам! — изплака леля Спондж. Вече ѝ течаха лиги и една тънка струйка слюнка се стичаше отстрани по брадичката ѝ.

— Скъпа Спондж — започна бавно леля Спайкър, намигна на сестра си и разтегна тънки устни в лукава усмивка. — От това можем да изкараме куп пари, стига да обмислим всичко внимателно. Почакай и ще видиш.

ОСЕМ

Новината за голямата колкото къща праскова се появи внезапно в нечий двор и се разпростря като горски пожар из целия окръг. На следващия ден дълга вървовица от хора изкачи хълма, за да види това чудо.

Леля Спондж и леля Спайкър бързо повикаха дърводелци и ги накараха да построят здрава ограда около прасковата, за да я предпазят от тълпата.

В същото време двете хитри жени се разположиха на портата с купчина билети и започнаха да вземат такса за вход.

— Насам, народе! — викаше леля Спайкър. — Вижте гигантската праскова само срещу един шилинг!

— Децата под шестседмична възраст влизат на половин цена! — крещеше леля Спондж.

— Един по един, моля! Не се блъскайте! Не се блъскайте!
Всички ще влезете!

— Хей, ти, върни се! Не си платил!

До обяд наоколо вече гъмжеше от мъже, жени и деца, които се блъскаха и бутаха, за да зърнат удивителния плод. По целия хълм накацаха хеликоптери като оси, а от тях се изсипаха рояци репортери, оператори и телевизионни водещи.

— За да внесете камера, трябва да платите двойно! — викаше леля Спайкър.

— Добре! Добре! — отвръщаха журналистите. — Няма значение! — И джобовете на двете алчни лели започнаха да се пълнят с пари.

А докато навън цареше въодушевената глътка, горкичият Джеймс бе принуден да стои заключен в стаята си и да наднича през решетките на прозореца към тълпите навън.

— Противният малък сополанко само ще се пречка, ако го оставим да броди навън — каза леля Спайкър рано сутринта.

— Моля ви! — помоли ги Джеймс. — От години не съм виждал други деца, а сега ще дойдат толкова много и ще има с кого да си поиграя. А и мога да ви помогам с билетите.

— Млъквай! — сопна му се леля Спондж. — С леля ти Спайкър ще станем милионерки и последното, което искаме, е твоя милост да ни се пречка и да провали всичко.

После дойде вечерта на първия ден и всички хора се прибраха по домовете си, а лелите отключиха Джеймс и му наредиха да излезе на двора и да събере обелките от банани, портокаловите кори и хартийките, които тълпата остави след себе си.

— Може ли първо да хапна нещичко? — попита Джеймс. — Цял ден не съм ял.

— Не! — изкрештяха лелите и го изритаха през вратата. — Твърде заети сме, за да готовим! Трябва да си преброим парите!

— Но навън се стъмни! — изплака Джеймс.

— Излизай! — креснаха му те. — И да не си се приbral, преди да почистиш всичко! — Вратата се затръшна и ключът се завъртя в ключалката.

ДЕВЕТ

Гладен и разтреперан, Джеймс стоеше сам навън и се чудеше какво да прави. Нощта го обгръщаше отвсякъде, а високо в небето призрачно светеше голямата бяла луна. Отникъде не се чуваше нито звук, нищо не помръдваše.

Повечето хора — и особено малките деца — често се страхуват да остават сами навън на лунна светлина. Всичко е мъртвешки

застинало, сенките са ужасно дълги и черни и непрекъснато добиват чудати форми, които сякаш се размърдват, щом ги погледнеш, а и най-слабото изпукване на клонка те кара да подскочаш.

Точно така се чувстваше Джеймс в момента. Той се взираше право напред с разширени от страх очи и едва се осмеляваше да диша. Недалеч в средата на градината виждаше гигантската праскова, извисяваща се над всичко наоколо. Определено май беше станала още по-голяма. А и каква ослепителна гледка само представляваше! Луната я осветяваше и блещукаше по огромните ѝ заоблени страни като по кристал или сребро. Прасковата приличаше на гигантска сребърна топка, легнала в тревата — тиха, загадъчна и прекрасна.

И тогава изведнъж по гърба на Джеймс пролазиха леки тръпки от вълнение.

„Скоро ще ми се случи нещо още по-странно“ — помисли си той. Беше убеден. Усещаше го.

Момчето се огледа замислено какво ли щеше да е то. Градината притихнала сияеше сребристо под лунната светлина. Тревата беше мокра от росата, а милиони росни капчици искряха и блещукаха като диаманти около краката му. И изведнъж като че ли целият двор оживя магически.

Почти без да съзнава какво прави, сякаш привлечен от мощн вълшебен магнит, Джеймс Хенри Тротър тръгна бавно към гигантската праскова. Покатери се на оградата, която я опасваше, и застана точно под плода, взрян в огромните му издути страни. Протегна ръка и го докосна нежно с пръст. На пипане прасковата беше мека, топла и малко мъхеста, като кожухчето на мишле. Момчето се приближи още една крачка и потри буза в меката люспа. И тогава Джеймс внезапно забеляза, че отстрани, точно до земята, в обвивката на прасковата има дупка.

ДЕСЕТ

Дупката бе доста голяма, като онези, които животни с размера на лисица дълбаеха.

Джеймс коленичи и пъхна вътре глава и рамене.

Пропълзя в дупката.

Продължи да пълзи.

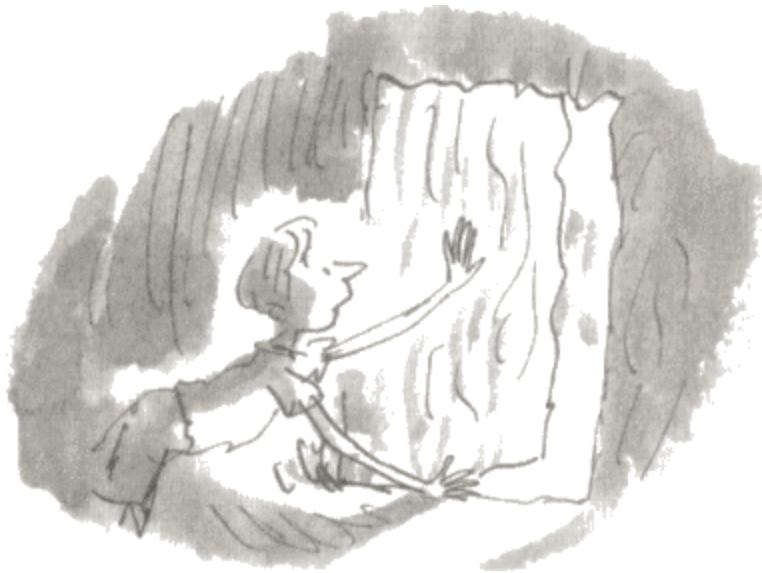
„Това не е дупка — помисли си той развълнувано. — Това е тунел!“

Тунелът беше влажен и тъмен, а навсякъде около него се носеше интересното сладко-горчиво ухание на прясна праскова. Подът под краката на момчето беше подгизнал, стените — мокри и лепкави, а от тавана покапваше прасковен сок. Джеймс отвори уста и улови няколко капки с език. Вкусът беше превъзходен.

Започна да пълзи нагоре, тунелът като че ли отиваше право към сърцевината на плода. През няколко секунди спираше и си отхапваше от стената. Прасковата беше сладка и сочна, и невероятно освежаваща.

Пропълзя още няколко метра и тогава изведнъж — бум — главата му се удари в нещо изключително твърдо, което препречваше пътя. Той вдигна очи. Пред него имаше плътна стена, която на пръв поглед изглеждаше направена от дърво. Той я докосна с пръсти. На пипане определено беше като дърво, само че много грапава и набраздена.

— О, небеса! — възклика той. — Знам какво е това! Стигнал съм до костилката на прасковата!

В следващия миг забеляза, че в костилката има изсечена вратичка. Той я бутна. Вратата се отвори. Джеймс пропълзя вътре и преди да успее да се огледа и да види какво има там, чу глас:

— Я виж ти кой е тук!

А друг глас добави:

— Чакахме те!

Джеймс спря и зяпна онези, които говореха, пребледнял от страх.

Тръгна да става, но коленете му трепереха толкова силно, че се наложи да седне на пода. Озърна се назад и си помисли, че може да се стрелне обратно в тунела, но вратата беше изчезнала. Сега зад него имаше само плътна кафява стена.

ЕДИНАЙСЕТ

Облещените от страх очи на Джеймс обходиха бавно стаята.

Съществата — някои седнали на столове, други излегнати на дивана — го гледаха съсредоточено.

Същества ли?

Или бяха насекоми?

Насекомите по принцип са мънички, нали? Скакалецът, да речем, е насекомо.

В такъв случай как се нарича скакалец, голям колкото куче? Голям колкото голямо куче. Това едва ли може да мине за насекомо, нали?

В стаичката Стар зелен скакалец, голям колкото голямо куче, седеше точно срещу Джеймс.

А до Стария зелен скакалец имаше огромен Паяк.

А до Паяка имаше гигантска Божа кравичка с девет черни точки на алената си черупка.

И трите същества се бяха разположили на меки столове.

На дивана до тях удобно се бяха свили Стоножка и Червей.

На пода в далечния ъгъл нещо дебело и бяло приличаше на Копринена буба. Но то спеше дълбоко и никой не му обръщаше внимание.

Всяко от тези „същества“ бе голямо поне колкото Джеймс, а на странната зеленикова светлина, която струеше от тавана, представляваха абсолютно страховита гледка.

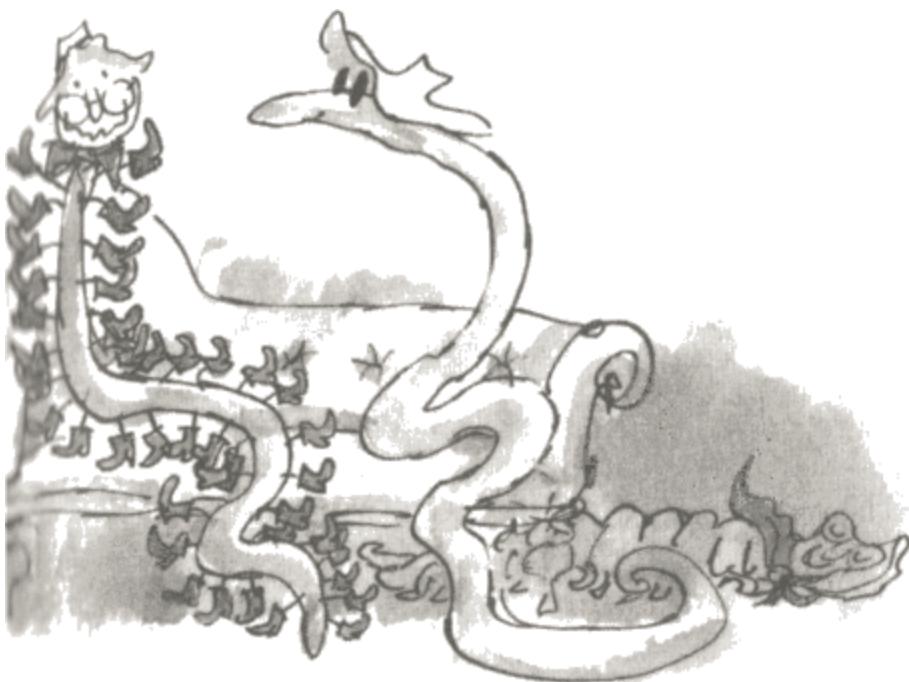
— Гладна съм! — заяви внезапно госпожица Паяк, с очи, вперени в Джеймс.

— Умирам от глад! — рече Стария зелен скакалец.

— Аз също! — извика Божата кравичка.

Стоножката, която явно беше мъжка, се поизправи на дивана.

— Всички сме изгладнели! — каза той. — Трябва ни храна!

Четири чифта черни лъскави кръгли очи се взираха в Джеймс.
Стоножката изви тяло, сякаш се канеше да се плъзне от дивана
— но не го направи.

Последва дълга пауза — дълго мълчание.

Паякът (който се оказа женски) отвори уста и облиза внимателно
устни с дългия си черен език.

— Ти не си ли гладен? — попита изведнъж госпожица Паяк и се
приведе напред към Джеймс.

Горкичкият Джеймс отстъпи назад към стената, разтреперан от
страх и твърде ужасен, за да отговори.

— Какво ти става? — попита Стария зелен скакалец. —
Изглежда, ти е лошо!

— Изглежда, сякаш всеки момент ще припадне! — обади се
господин Стоножка.

— Мили боже, горкичкият! — извика Божата кравичка. — Май
си мисли, че искаме да изядем *него*!

Всички избухнаха в смях.

— О, боже! О, боже! — викнаха те в един глас. — Каква ужасна
мисъл!

— Не се страхувай — каза любезно Божата кравичка. — И през
ум не би ни минало да ти навредим. Сега ти си един от нас, не го ли
знаеш? Ти си част от отбора. Всички гребем в една лодка.

— Чакаме те цял ден — добави Стария зелен скакалец. — Вече си мислехме, че няма да дойдеш. Много се радвам, че успя.

— По-бодро, момче, по-бодро! — рече господин Стоножка. — А междувременно, ще дойдеш ли да ми помогнеш с тези обувки? Отнема ми часове да ги обуя сам.

ДВАНАЙСЕТ

Джеймс реши, че сега не е най-подходящият момент да се муси, отиде до дивана и коленичи до господин Стоножка.

— Много ти благодаря — каза господин Стоножка. — Много си мил.

— Имаш доста обувки — промърмори Джеймс.

— Имам доста крака — отвърна гордо господин Стоножка. — И доста ходила. По-точно — сто.

— Пак започва! — обади се за пръв път Червея. — Не може да се насити да говори за краката си! Изобщо не са сто, а само четирийсет и

два! Проблемът е, че повечето хора изобщо не си правят труда да ги преброят, просто приемат думата му. А и без това не е никакво чудо, че господин Стоножка има много крака.

— Горкичкият — прошепна господин Стоножка в ухoto на Джеймс. — Той е сляп. Не вижда колко съм красив.

— Според мен — отвърна Червея, — *наистина* удивителното е изобщо да нямаш крака и въпреки това да можеш да ходиш.

— И наричаш това *ходене!* — извика господин Стоножка. — Ти се *влачиш!* Просто се *влачиш!*

— Плъзгам се — заяви превзето Червея.

— Ти си слузесто животно! — възкликна господин Стоножка.

— *Не съм* слузесто животно. Аз съм полезно и много обичано животно. Попитай всеки градинар. А що се отнася до теб...

— Аз съм вредител! — заяви господин Стоножка с широка усмивка и потърси с поглед одобрението на останалите.

— Той страшно се гордее с това — обясни Божата кравичка и се усмихна на Джеймс. — Макар, убий ме, да не мога да разбера защо.

— Аз съм единственият вредител в тази стая! — извика господин Стоножка все още ухилен. — Ако не броим Стария зелен скакалец. Но на него времето му мина вече. Твърде стар е, за да вреди.

Стария зелен скакалец обърна огромните си черни очи към господин Стоножка и го изгледа смразяващо.

— Млади приятелю — заговори той бавно, с дълбок, укорителен тон, — никога през живота си не съм бил вредител. Аз съм музикант.

— Чу ли, чу ли? — попита Божата кравичка.

— Джеймс — обърна се към него господин Стоножка. — Името ти е Джеймс, нали?

— Да.

— Е, Джеймс, през живота си виждал ли си толкова голяма и разкошна гъсеница като мен?

— Не съм — отвърна Джеймс. — Как, за бога, стана това?

— Изключително странна работа — рече господин Стоножка. — Много, много странна. Нека ти разкажа какво се случи. Разхождах се из градината под старата праскова и изведнъж едно чудато малко зелено нещо се плъзна пред носа ми. Беше яркозелено и необикновено красиво. Приличаше на малко камъче или кристалче...

— Знам какво е било! — извика Джеймс.

— И с мен се случи същото! — рече Божата кравичка.

— И с мен! — възклика госпожица Паяк. — Изведнъж навсякъде плъзнаха малки зелени нещици! В пръстта гъмжеше от тях.

— Аз дори гълтнах едно! — заяви гордо Червея.

— Аз също! — възклика Божата кравичка.

— А аз гълтнах три! — извика господин Стоножка. — Но кой всъщност разказва историята? Не ме прекъсвайте!

— Вече е късно за истории — заяви Стария зелен скакалец. — Време е за сън.

— Няма да спя с обувки! — възрази господин Стоножка. — Колко още остават за събуване, Джеймс?

— Досега свалих май около двайсет — отвърна момчето.

— Значи остават осемдесет — пресметна господин Стоножка.

— *Двойсет и две*, а не *осемдесет*! — изписка Червея. — Пак лъже.

Господин Стоножка се разтресе от смях.

— Стига си ходил по нервите на Червея — скастри го Божата кравичка.

Това накара господин Стоножка да се разсмее истерично.

— Ходя, да! — загърчи се от смях тя и посочи Червея. — Защото, за разлика от него, имам крака!

Джеймс реши, че всъщност харесва господин Стоножка. Той явно бе калпазанин, но за Джеймс беше приятна промяна да чува наоколо смях. Откакто живееше тук, не бе чувал леля Спондж и леля Спайкър да се смеят на глас.

— Наистина трябва да поспим — каза Стария зелен скакалец. — Утре ни чака тежък ден. Госпожице Паяк, ще бъдеш ли така добра да ни направиш легла?

ТРИНАЙСЕТ

След няколко минути госпожица Паяк вече беше направила първото легло. То висеше от тавана на въже от нишки, така че приличаше повече на хамак, отколкото на легло. Но въпреки това бе великолепно, а материалът, от който бе изработено, блещукаше като коприна на приглушената светлина.

— Надявам се да ти е удобно — обърна се госпожица Паяк към Стария зелен скакалец. — Направих го възможно най-меко и пухкаво. Изтъках го от коприна. От много по-качествена нишка от онази, която използвам за паяжините си.

— Много ти благодаря, скъпа — каза Стария зелен скакалец и се качи в хамака. — Точно това ми трябва. Лека нощ на всички. Лека нощ.

После госпожица Паяк изтъка следващия хамак, на който легна Божата кравичка.

След това изплете един дълъг за господин Стоножка и още по-дълъг за Червея.

— А *ти* какво легло искаш? — обърна се тя към Джеймс, когато дойде неговият ред. — Твърдо или меко?

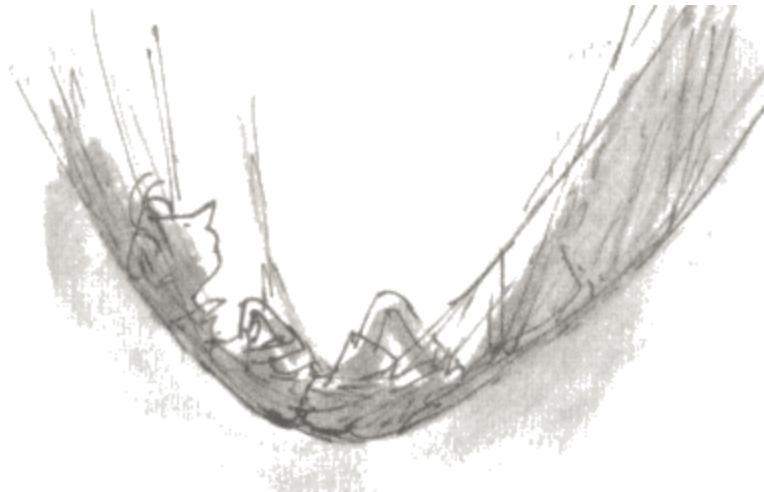
— Бих искал да е меко, ако обичаш — отвърна Джеймс.

— За бога, престани да зяпаш из стаята и се заемай с обувките ми! — нареди му господин Стоножка. — С тази скорост двамата с теб изобщо няма да успеем да поспим! И ако обичаш, подреждай ги по цифтове, след като ги събуеш. Недей просто да ги хвърляш през рамо.

Джеймс сваляше трескаво обувките на господин Стоножка. Всички бяха с връзки и той трябваше да ги развързва и разхлабва, преди да ги събуе, а още по-лошото беше, че връзките бяха затегнати на ужасно оплетени възли, които се налагаше да разплита с нокти. Беше ужасно. Отне му около два часа. А когато издърпа и последната обувка и подреди спретнато на пода всички двайсет и един чифта, господин Стоножка вече спеше дълбоко.

— Събуди се, Стоножке — прошепна Джеймс и го смушка леко в корема. — Време е да си лягаш.

— Благодаря ти, скъпо дете — отвори очи господин Стоножка. После стана от дивана, прекоси плавно стаята и пропълзя в хамака си. Джеймс легна в своя — о, колко мек и удобен бе той в сравнение с твърдите голи дъски, на които лелите му го караха да спи у дома.

— Загаси светлината — каза господин Стоножка сънено.
Не последва нищо.

— Загаси светлината! — викна той по-силно.

Джеймс оглеждаше стаята и се чудеше на кого ли говори господин Стоножка, но всички спяха. Стария зелен скакалец хъркаше шумно през носа. Божата кравичка подсвиркваше, докато дишаше, а Червея, свил се като геврек в единия край на хамака, си хриптеше с отворена уста. Госпожица Паяк пък си бе изплела прекрасна паяжина в ъгъла и Джеймс видя, че се е сгущила в самия ѝ център, където тихичко си мърмореше нещо насын.

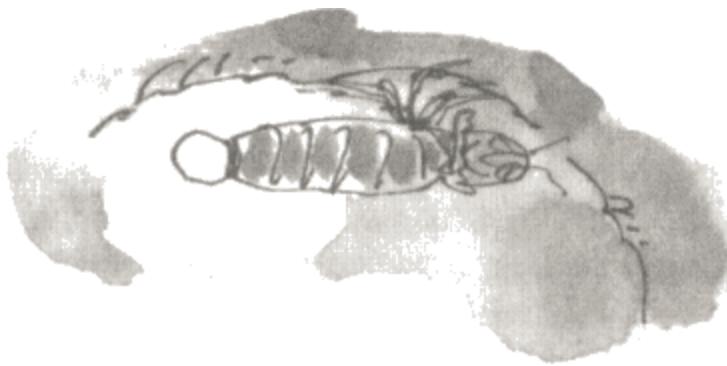
— Казах да загасиш лампата! — извика гневно господин Стоножка.

— На мен ли говориш? — попита Джеймс.

— Естествено, че не говоря на теб, магаре такова! Онази луда Светулка е заспала с включена лампа!

За пръв път, откакто бе влязъл в стаята, Джеймс погледна нагоре към тавана, където видя нещо необикновено. Същество, подобно на гигантска муха без криле (беше дълго най-малко един метър), стоеше надолу с главата на шестте си крака в центъра на тавана, а задницата му сякаш буквально гореше. Прекрасна зелена светлина, ярка като най-

силната електрическа крушка, се излъчваше от опашката му и осветяваше цялата стая.

— Това светулка ли е? — попита Джеймс, без да откъсва поглед от светлината. — Не ми прилича на насекомо.

— Разбира се, че е светулка — отвърна господин Стоножка. — Поне така *твърди*. Всъщност си съвсем прав. Тя е просто женска светулка без криле. Събуди се, мързелано!

Но Светулката не помръдна, затова господин Стоножка се протегна от хамака си и взе от пода една обувка.

— Изгаси проклетата светлина! — извика той и хвърли обувката към тавана.

Светулката бавно отвори очи и се взря в господин Стоножка.

— Няма нужда да си толкова груб — каза тя хладно. — Всичко с времето си.

— О, я загаси светлината, да не я угася аз! — извика господин Стоножка.

— О, здравей, Джеймс! — поздрави го Светулката, погледна надолу и му помаха усмихнато. — Не разбрах, че си дошъл. Добре дошъл, миличък, добре дошъл... и лека нощ!

После се чу щракване и светлината угасна.

Джеймс Хенри Тротър лежеше в тъмното с отворени очи, слушаше чудатите звуци, които „съществата“ издаваха в съня си, и се чудеше какво ли ще се случи на сутринта. Вече започваше много да харесва новите си приятели. Те изобщо не бяха толкова страшни, колкото изглеждаха на външен вид. Струваха му се изключително любезни и добри, въпреки всички крясъци и спорове помежду им.

— Лека нощ, Стар зелен скакалецо — прошепна той. — Лека нощ, Божа кравичке... Лека нощ, госпожице Паяк... — Но преди да

изброй всички, той заспа.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

— Потегляме! — изкрешя някой. — Най-накрая потегляме!

Джеймс се събуди стреснато и се огледа. Всички същества бяха станали от хамаците си и се щураха развълнувано из стаята. Изведнъж подът се разтърси силно, сякаш имаше земетресение.

— Започва се! — извика Стария зелен скакалец и заподскача от радост. — Дръжте се здраво!

— Какво става? — попита Джеймс и скочи от хамака си. — Какво се случва?

Божата кравичка, която очевидно бе добро и нежно създание, отиде до него.

— В случай че не си разbral, ще се махнем от върха на този противен хълм, на който живеем толкова отдавна. Ще се търкулнем в тази огромна, прекрасна праскова до земите на... на... до земите на...

— На кого? — попита Джеймс.

— Няма значение — отвърна Божата кравичка. — Но не съществува по-ужасно място от този пуст хълм и твоите отвратителни лели...

— Чуйте! Чуйте! — развикаха се всички. — Чувате ли?

— Може и да не си забелязал — продължи Божата кравичка, — но цялата градина, още преди стръмния склон на хълма, е разположена под голям наклон. Затова единственото, което пречи на прасковата да се търкулне, е дебелата ѝ дръжка, с която е закачена на дървото. Ако дръжката се счупи, потегляме.

— Внимавайте! — извика госпожица Паяк, когато стаята се наклони силно. — Тръгваме!

— Още не! Още не!

— В момента — каза Божата кравичка — нашият господин Стоножка, който има челюсти, остри като бръсначи, е отгоре на прасковата и прегризва стъблото. Всъщност явно почти е стигнал докрай, както виждаш. Искаш ли да те скрия под крилото си, за да не се прекатуриш, когато прасковата се откъсне?

— Много мило от твоя страна — отвърна Джеймс, — но няма нужда.

В този миг господин Стоножка се показва ухилен през една дупка на тавана и извика:

— Успях! Потегляме!

— Потегляме! — извикаха останалите. — Потегляме!

— Пътешествието започва! — изкрештя господин Стоножка.

— И кой знае къде ще свърши — промърмори Червея, — щом ти имаш нещо общо с него. Неизбежно ще загазим.

— Глупости — отвърна Божата кравичка. — Ще посетим удивителни места и ще видим прекрасни неща! Нали, господин Стоножка?

— Няма как да знаем какво ще видим! — извика господин Стоножка.

*Може създание с четирийсет и девет глави
да зърнем сред далечни снегове.
От настинка то най-много се бои,
зашпото трябва да издухва всичките си носове.*

*Може да се сблъскаме с Петнист розов звяр,
който на една хапка погъща човек цял.*

*По петима души хапва на закуска.
А за вечеря по осемнайсет обича да хруска.*

*Дали дракон ще видим, кой знае?
И еднорог сред гори да сияе.
Или пък чудовище страшно, от чиято глава
пръсти никнат вместо коса.*

*Може да срещнем кокошки играви,
яйца дето снасят чудно красави;
но не си и мечтай за вкусен омлет,
защото избухват и плисват навред.*

*И гну може да видим, и гносорозите зли,
легнали доволно в кални реки.
И комарите гигантски с дълги жила,
които те пронизват от пети до глава.*

*Не е изключено да се изгубим в снега.
Да замръзнем или да загинем при трус.
А още по-страшно е да ни погне с рога
побесняла Дилема, препускаща в тръс.*

*Но кого го е грижат! Да се махнем оттук!
Да потегляме де ни видят очите!
Да изчезнем далеч от противния хълм,
да си плюем завчас на петите!*

Миг по-късно... бавно, коварно, съвсем нежно гигантската праскова се наклони напред и се откъсна. Цялата стая започна да се накланя, мебелите се плъзнаха по пода и се удариха в отсрещната стена. Там се бълснаха и Джеймс, Божата кравичка, Стария зелен скакалец, госпожица Паяк и Червея, както и господин Стоножка, който тъкмо се бе спуснал бързо по стената.

ПЕТНАЙСЕТ

В същия момент навън в градината леля Спондж и леля Спайкър тъкмо бяха заели местата си пред портата, всяка с купчина билети в ръка, а в далечината първата вълна от ранобудни туристи изкачваше хълма, за да види прасковата.

— Днес ще изкараме цяло състояние — тъкмо казваше леля Спайкър. — Виж само колко много хора!

— Чудя се какво ли стана с онзи малък отвратителен сополанко снощи — рече леля Спондж. — Не се прибра, нали?

— Сигурно е паднал в тъмното и си е счупил крак — предположи леля Спайкър.

— Или може би си е счупил врата — каза обнадеждено леля Спондж.

— Само *почекай* да ми падне в ръчичките — размаха бастуна си леля Спайкър. — Щом приключи с него, повече няма и да му мине през ум да стои навън цяла нощ. Мили боже! Какъв е този ужасен шум?

Двете жени се извърнаха рязко.

Шумът, разбира се, идваше от гигантската праскова — сега, след като разби ограждението си, тя набираше скорост и се търкаляше през градината към мястото, на което стояха леля Спондж и леля Спайкър.

Лелите зяпнаха. Разпищяха се. Хукнаха да бягат. Паникъсаха се. Спъваха се една в друга. Започнаха да се бутат и бълскат; всяка мислеше само как да спаси собствената си кожа. Леля Спондж, дебелата леля, се препъна в кутията, която бе донесла да събира парите, и падна по очи. Леля Спайкър се спъна в леля Спондж и се стовари върху нея. Двете лежаха на земята, ритаха се и се дращеха с нокти, викаха и се опитваха отчаяно да станат на крака, но преди да успеят, огромната праскова ги връхлетя.

Чу се изхрущяване.

И после настъпи тишина.

Прасковата продължи да се търкаля. А зад нея леля Спондж и леля Спайкър лежаха размазани на земята, плоски, тънки и безжизнени като хартиени кукли, изрязани от книжка с картички.

ШЕСТНАЙСЕТ

Прасковата излетя от градината, търкулна се от хълма, завъртя се и заподскача надолу по стръмния склон със страшна скорост. Летеше все по-бързо и по-бързо, а щом зърнаха чудовищния плод да се носи към тях, тълпите от изкачващи се хора се разпищяха и се разпръснаха наляво и надясно, за да му направят път.

В подножието на хълма прасковата мина през пътя, бутна един телеграфен стълб, премаза две паркирани коли и продължи нататък.

После профуча бясно през двайсет ниви, като събори всички огради и плетове по пътя си. Прелетя през стадо добре охранени крави, после през стадо овце, през заграждение, пълно с коне, през двор с прасета и скоро из целия район гъмжеше от уплашени животни, които се щураха във всички посоки.

Прасковата продължаваше да се носи със страшна скорост, без да дава какъвто и да било знак, че ще намали, а след около километър на пътя й се изпречи село.

Прасковата се затъркаля по главната улица на селцето, хората уплашено отскачаха от пътя й наляво и надясно, а в края на улицата плодът мина направо през стената на огромна сграда и излезе от другата страна, като оставил след себе си две огромни кръгли дупки в тухлите.

По една случайност тази сграда беше известна фабрика, в която се произвеждаше шоколад, и почти мигновено бурна река от топъл разтопен шоколад се изля през дупките в стените. Минута по-късно кафявата лепка течност потече по всички улици на селото, проникна под вратите на къщите и влезе в градините и магазините на хората. Децата нагазиха в шоколада до колене, а някои дори се опитваха да плуват в него, но всички го пиеха алчно, на големи гълтъци и пискаха от радост.

Ала прасковата продължи нататък из полетата — търкаляше ли се, търкаляше и оставяше след себе си разруха. Краварници, конюшни, кочини, плевни, колиби, копи сено, всичко, което се изпречеше на пътя

й, биваше повалено като кегла. Въдицата на старец, който кротко си седеше край един поток, изхвръкна от ръцете му, когато прасковата профуча край него, а жена на име Дейзи Ентуисъл се озова толкова близо до нея, когато мина, че плодът ожули върха на дългия ѝ нос.

Щеше ли някога да спре?

Че защо да спира? Един кръгъл предмет продължава да се търкаля, стига да е по нанадолнище, а в нашия случай земята продължаваше да се спуска надолу чак до океана — същия океан, на който Джеймс умоляваше лелите си да го заведат предишния ден.

Сега май щеше да го види. Прасковата се приближаваше към океана с всяка изминалата секунда, но наблизаваше и извисяващите се над водата бели скали.

Тези скали, високи десетки метри, бяха изключително известни в цяла Англия. Под тях морето беше дълбоко, студено и бурно. Много кораби потъваха и изчезваха завинаги край тази част от брега заедно с хората в тях. Прасковата беше вече само на деветдесет метра от скалата... на четирийсет и пет... на двайсет... на пет... и когато стигна до ръба, излетя нагоре в небето и увисна за няколко секунди, като все още се въртеше във въздуха.

После започна да пада...

Надолу...

Надолу...

Надолу...

Надолу...

Надолу...

ПЛЯС! Цопна във водата с величествен плясък и потъна като камък.

Няколко секунди по-късно обаче изплува отново, остана на повърхността и се понесе спокойно по водата.

СЕДЕМНАЙСЕТ

В този миг във вътрешността на прасковата цареше неописуем хаос. Джеймс Хенри Тротър лежеше ожулен и натъртен на пода в стаята сред заплетените тела на Стоножката, Червея, Паяка, Божата кравичка, Светулката и Стария зелен скакалец. В цялата история на света нито един пътешественик не бе преживявал по-ужасно пътуване от тези злощастни създания. Всичко беше започнало добре, с много смях и възгласи, и през първите няколко секунди, когато прасковата се търкула бавно напред, никой не възразяваше да се поразклати малко. Но тогава последва *БУМ!* — и господин Стоножка извика:

— Това беше леля Спондж!

Последва второ *БУМ!* — и господин Стоножка извика отново:

— Това беше леля Спайкър!

А всички нададоха радостни възгласи.

Щом обаче прасковата се изтърколи от градината и тръгна надолу по стръмния склон, щом се втурна напред и се затъркаля бясно надолу, всичко се превърна в кошмар. Джеймс се бълсна в тавана, после се удари отново в пода и се забълска нагоре-надолу, напред-назад, наляво-надясно, а в същото време всички останали животинки също се разлетяха из въздуха заедно със столовете и дивана, да не говорим за четирийсет и двете обувки на господин Стоножка. Всичко наоколо, както и те, дрънчеше като грахови зърна в огромна дрънкалка, размахвана от луд великан, нямаш намерение да спира. Още по-лошо беше, че нещо в осветителната система на Светулката се повреди и в стаята падна непрогледен мрак. Чуваха се писъци и викове, проклятия и стенания от болка, всичко продължаваше да се върти, а по едно време Джеймс се вкопчи отчаяно в някакви дебели пръти, които стърчаха от стената, но установи, че това са два от краката на Стоножката.

— Пусни ме, идиот такъв! — извика господин Стоножка и се освободи с ритници, а Джеймс съответно прелетя през стаята и се озова в бодливия скут на Стария зелен скакалец. На два пъти се оплете

в краката на госпожица Паяк (страховито изживяване), а към края горкият Червей, който плющеше като камшик всеки път, когато прелиташе от единия до другия край на стаята, се уви паникьосано около тялото на Джеймс и отказа да помръдне.

О, какво бурно и страшно пътуване!

Но сега всичко приключи и стаята изведнъж застана неподвижно в пълна тишина. Всички започнаха бавно и болезнено да се измъкват от плетеницата.

— Дайте малко светлина! — извика господин Стоножка.

— Да! — запригласяха останалите. — Светлина! Искаме светлина!

— Опитвам се — отвърна горката Светулка. — Старая се. Моля ви за търпение.

Всички зачакаха смълчани.

В следващия миг от опашката на Светулката започна да се излъчва слаба зеленикова светлина, която постепенно се усилваше, докато накрая в стаята започна да се вижда.

— *Какво страхотно пътешествие!* — възкликна господин Стоножка и закуцука из стаята.

— Повече никога няма да съм същият — промърмори Червея.

— Нито пък аз — обади се Божата кравичка. — Съкрати ми живота с няколко години.

— Но, скъпи приятели! — извика Стария зелен скакалец, който се опита да звуци весело. — Все пак пристигнахме!

— Къде? — попитаха останалите. — Къде сме пристигнали?

— Не знам — отвърна Стария зелен скакалец. — Но със сигурност е на някое хубаво местенце.

— Навярно сме на дъното на някоя мина за въглища — заяви мрачно Червея. — Определено вървяхме все надолу, а в последния момент паднахме отнякъде. Усетих го в стомаха си. Все още го усещам.

— Може да сме попаднали в прекрасна страна, изпълнена с песни и танци — предложи Стария зелен скакалец.

— Или сме край брега на морето — рече въодушевено Джеймс.

— Където има много деца, с които да си играя в пясъка.

— Извинете — обади се Божата кравичка, — но въобразявам ли си, или се полюшваме нагоре-надолу?

— Нагоре-надолу! — извикаха останалите. — Какво искаш да кажеш?

— Още сме замаяни от пътуването — обясни ѝ Стария зелен скакалец. — След минутка ще ти мине. Готови ли сте да се качим и да огледаме?

— Да! Да! — извикаха всички в един глас. — Хайде! Да вървим!

— Няма да си покажа носа навън с боси крака — заяви Стоножката. — Първо трябва да си обуя обувките.

— О, небеса, нека не се бавим отново с тази глупост — възмути се Червея.

— Хайде всички да помогнем на Стоножката да се обуе и да приключваме с тази работа — предложи Божата кравичка.

Всички се заеха да обуват господин Стоножка, с изключение на госпожица Паяк, която плетеши въжена стълба, дълга колкото да стига

от пода до една дупка в тавана. Стария зелен скакалец заяви мъдро, че е рисковано да излязат от страничния вход, след като не знаят къде се намират, и че първо трябва да се качат на върха на прасковата и да огледат наоколо.

Половин час по-късно, когато въжената стълба беше готова и окачена, и четирийсет и втората обувка бе надяната и завързана на четирийсет и втория крак на Стоножката, бяха готови да излязат. Сред въодушевени възгласи като „Излизаме, момчета!“, „Обетованата земя!“ и „Нямам търпение да я видя!“ цялата дружинка се качи един по един по въжената стълба и изчезна в тъмния влажен тунел в тавана, който вървеше стръмно, почти вертикално нагоре.

ОСЕМНАЙСЕТ

Минутка по-късно излязоха навън и застанаха на върха на прасковата, близо до дръжката, запримигваха на ярката слънчева светлина и се заозъртаха притеснено.

— Какво стана?

— Къде сме?

— Но това е *невъзможно!*

— Невероятно!

— Ужасно!

— Казах ви, че се полюшваме — рече Божата кравичка.

— В открито море сме! — извика Джеймс.

И наистина бяха в открито море. Силното течение и вятърът отнасяха прасковата толкова бързо далеч от брега, че вече никъде не се виждаше земя. Около тях се простираше огромният черен океан, дълбок и гладен. Покрай прасковата се плискаха малки вълнички.

— Но как се озовахме тук? — завикаха те. — Къде са полетата? Къде са горите? Къде е Англия?

Никой, дори Джеймс, не разбираше как се бе случило това.

— Дами и господа — заговори Стария зелен скакалец, като полагаше огромни усилия да скрие страха и разочарованието си, — опасявам се, че се оказахме в доста неловка ситуация.

— Неловка ли? — извика Червея. — Скъпи ми Скакалецо, та с нас е свършено! Ще загинем до един! Може да съм сляп, но това го виждам съвсем ясно.

— Трябва да си сваля обувките! — извика Стоножката. — Не мога да плувам с тях.

— А аз не мога да плувам изобщо! — изплака Божата кравичка.

— Нито пък аз! — изстена Светулката.

— Аз също! — рече госпожица Паяк. — Нито една от трите ни не може да плува.

— Няма да се налага да плувате — обади се спокойно Джеймс.

— Плаваме прекрасно по повърхността. А рано или късно ще срещнем

някой кораб, който ще ни прибере.

Всички го зяпнаха удивено.

— Сигурен ли си, че няма да потънем? — попита Божата кравичка.

— Разбира се, че съм сигурен — отвърна Джеймс. — Уверете се сами.

Те изтичаха до края на прасковата и надникнаха надолу към водата.

— Момчето има право — съгласи се Стария зелен скакалец. — Плаваме чудесно. Сега трябва само да седим неподвижно. Всичко ще завърши добре.

— Това са пълни глупости! — извика Червея. — Няма да свърши добре и ти прекрасно го знаеш!

— Горкичкият Червей — прошепна Божата кравичка в ухото на Джеймс. — Той винаги е черноглед. Мрази да е щастлив. Доволен е само когато е мрачен. Не е ли странно? Но пък предполагам, че ако си червей, това е достатъчно да те вкисне, не си ли съгласен?

— Щом прасковата няма да потъне — продължи Червея — и щом няма да се удавим, тогава ще измрем от глад. Осьзнатавате ли, че не сме хапвали от вчера сутринта?

— Божичко, прав е! — извика господин Стоножка. — Червея е прав!

— Разбира се, че съм прав — отвърна Червея. — А тук едва ли ще намерим никаква храна. Ще отслабваме, ще ожаднеем и ще измрем бавно и мъчително от глад. Аз вече умирам. Вече се гърча от глад. Аз лично предпочитам да се удавя.

— О, небеса, да не си сляп? — възкликна Джеймс.

— Много добре знаеш, че съм сляп — сопна му се Червея. — Няма нужда да ми го натякваш.

— Нямах това предвид — отвърна бързо Джеймс. — Извинявай. Но не виждаш ли, че...

— Как да виждам? — кресна горкият Червей. — Как да виждам, като съм сляп?

Джеймс си пое бавно въздух.

— Не разбираш ли — каза той търпеливо, — че имаме достатъчно храна за седмици наред?

— Къде е? — попитаха всички. — Къде е?

— Говоря за прасковата, разбира се! Нашият кораб е направен от храна!

— Гръм и мълнии! — извикаха всички. — Изобщо не се сетихме за това!

— Скъпи ми Джеймс — рече Стария зелен скакалец и постави приятелски предния си крак на рамото на момчето. — Не знам какво щяхме да правим без теб. Толкова си умен. Дами и господа, отново сме спасени!

— Изобщо не сме спасени! — възрази Червея. — Сигурно сте луди! Не можем да изядем кораба! Та нали само благодарение на него сме над водата!

— Но ако не ядем, ще умрем — рече Стоножката.

— А ако ядем, ще се удавим! — викна Червея.

— О, боже, о, боже — рече Стария зелен скакалец. — Сега сме още по-окаяни отпреди!

— Не може ли да си хапваме по съвсем мъничко? — попита госпожица Паяк. — Ужасно съм гладна.

— Можеш да ядеш колкото си поискаш — отвърна Джеймс. — Ще минат много седмици, докато изгризем и една дупка в тази огромна праскова. Не виждате ли?

— О, небеса! Той отново е прав! — извика Стария зелен скакалец и запляска с ръце. — Ще минат много седмици! Разбира се! Но предлагам да не правим дупка до дупка на палубата. Мисля, че е най-добре да ядем от тунела, през който излязохме.

— Чудесна идея — рече Божата кравичка.

— Защо си толкова разтревожен, Червей? — попита господин Стоножка. — Какво има?

— Работата е там, че... — отвърна Червея. — Проблемът е там, че... ами, проблемът е там, че няма проблем!

Всички избухнаха в смях.

— Развесели се, Червей! — викнаха те. — Ела да хапнем! — И всички отидоха до входа на тунела и започнаха да си късат големи парчета сочна златиста праскова.

— Прекрасно! — възклика Стоножката и натъпка едно парче в устата си.

— Въз-хи-ти-тел-но! — рече Стария зелен скакалец.

— Невероятно! — каза Светулката.

— О, боже! — добави съдържано Божата кравичка. — Какъв божествен вкус! — Тя погледна към Джеймс и му се усмихна, той също ѝ се усмихна в отговор. Двамата седнаха на палубата и задъвкаха плода доволно.

— Знаеш ли, Джеймс — каза Божата кравичка, — досега в живота си никога не бях опитвала нещо толкова вкусно, освен мъничките зелени мушици, които живеят по розовите храсти. Те имат прекрасен вкус. Но тази праскова е още по-хубава.

— Превъзходна е, нали? — дойде при тях госпожица Паяк. — Аз лично винаги съм си мислела, че най-вкусната вечеря на света е голяма, сочна муха, хваната в паяжина, докато не вкусих този плод.

— Какъв аромат! — възклика Стоножката. — Страхотен! Несравним! Няма друг такъв деликатес! А знам това, защото съм опитвал най-отбрани ястия от целия свят! — При тези думи Стоножката, с пълна уста и изцапан със сок, изведнъж запя:

*През живота си храни превъзходни съм ял:
желиран комар, бублечки, щипалки, задушени във
слуз.*

*И мишки с ориз — как за тях съм копнял.
(Но непременно поръсени с щедра щипка пръст.)*

*Пресни кюфтета от кал на най-добрите готвачи.
И бъркана тиня, яйца от смрадливики, и стършели,
задушени в катран.*

*Кофи охлюви и опашки от гущери — по-превъзходни
са те от фазан.*

Бръмбари на туршия или забъркани с вкусен омлет...

*(А на салата ще станат чудесни, само ги
напръскайте с малко оцет.)*

Обичам за гарнитура плужеци варени.

Кайма от ларви и голи охлюви с пельмени.

*А опитвали ли сте някога риби мрени
с пръсти от комар и хайвер сварени.*

Деликатес туй е прекрасен.

(Само дето на стомаха не ми понася.)

*Обожавам хрупкави жила от оси върху филийка с
масло.*

*И мариновани гръбнаци от бодливи прасета,
и добре панирано драконово мясо,
от което стават чудни мезета.*

*(А ако по пощата поръчаш,
ти го носят в бъчви на големи парчета.)*

Пипала от октоподи с чай.

Сандвичи с жабешко ям до безкрай.

А чиния пръст с машинно масло е рецепта златна.

*(И едва ли е нужно да казвам, че на практика е
безплатна.)*

За рожден ден меню най-удачно:

горещи макарони от пудели върху фолио прозрачно...

И желе от остри броненоски игли.

(Вкус неповторим, само дето вони!)

— А сега — заяви Стоножката, — идва най-тъжната част от речта:

*Тези храни са изключително редки и трудно ще ги откриете по света;
но от всички вкуснотии бих се отказал до живот,
само да вкуся мъничко залче
от този ФАНТАСТИЧЕН ПЛОД!*

Вече всички бяха доволни. Слънцето светеше ярко в ясното синьо небе, а денят не бе ветровит. Гигантската праскова блещукаше под лъчите и приличаше на огромна златна топка, плаваща сред сребристото море.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

— Вижте! — извика Стоножката тъкмо когато привършваха обяда си. — Вижте онова странно тънко черно нещо, което плува към нас!

Всички се извърнаха.

— Всъщност са две! — рече госпожица Паяк.

— Всъщност са много! — каза Божата кравичка.

— Какви ли са? — попита разтревожено Червея.

— Сигурно са някакви риби — предположи Стария зелен скакалец. — Може би идват да се запознаят с нас.

— Това са акули! — изписка Червея. — Обзалагам се, че са акули и идват да ни изядат!

— Пълни глупости! — заяви Стоножката, но гласът му като че ли потрепери, а и не се смееше.

— Сигурен съм, че са акули! — каза Червея. — Усещам го!

Другите също бяха сигурни в това, но бяха твърде уплашени, за да си признаят.

Последва кратко мълчание. Всички надзъртаха разтревожени надолу към акулите, кръжащи бавно около прасковата.

— Дори да приемем, че наистина са акули — каза Стоножката, — ще сме в безопасност, ако си стоим тук горе.

Но още докато казваше това, една от тънките черни перки внезапно смени посоката си и се стрелна през водата към прасковата, където спря и се взря с малките си зли очи към компанията на върха.

— Махай се! — извикаха те. — Махай се, противен звяр!

Бавно, почти мързеливо, акулата отвори уста (достатъчно голяма, че да погълне детска количка) и се хвърли към прасковата.
Всички я загледаха втрещено.

И в следващия миг, сякаш по знак на главатаря си, останалите акули също се спуснаха към прасковата, струпаха се около нея и я нападнаха ожесточено. Бяха най-малко двайсет или трийсет и всички се бълскаха, удряха, пляскаха с опашки и пенеха водата.

Горе на прасковата настана паника.

— Свършено е с нас! — извика госпожица Паяк и преплете крака.
— Ще изядат цялата праскова, а когато от нея не остане нищо, ще преминат на нас!

— Права е! — изкрештя Божата кравичка. — Лошо ни се пише!

— Не искам да ме изядат! — изстена Червея. — Но мен ще погнат пръв, защото съм дебел и сочен, и нямам кости!

— Нищичко ли не можем да направим? — попита умолително Божата кравичка Джеймс. — Ти все ще измислиш начин да се отървем.

Изведнъж всички впериха очи в момчето.

— *Мисли!* — подканни го госпожица Паяк. — *Мисли, Джеймс, измисли нещо!*

— Хайде — настоя и Стоножката. — Хайде, Джеймс. Все трябва да можем да сторим нещо.

Гледаха го с напрегнати, разтревожени и патетично обнадеждени очи.

ДВАЙСЕТ

— Всъщност има нещо, което можем да опитаме — каза бавно Джеймс Хенри Тротър. — Не твърдя, че ще подейства...

— Кажи ни! — извика Червея. — Казвай бързо!

— Ще опитаме всичко, което кажеш! — рече Стоножката. — Но побързай! Побързай!

— Млъкнете и оставете момчето да говори! — обади се Божата кравичка. — Продължавай, Джеймс.

Всички се приближиха към него. Последва дълга тишина.

— Хайде, кажи ни! — завикаха те паникьосано. — Кажи ни!

А през цялото време, докато чакаха, чуваха как акулите пляскат из водата долу. Този звук би предизвикал паника у всеки.

— Хайде, Джеймс — подкани го внимателно Божата кравичка.

— Аз... аз... все пак си мисля, че идеята не е добра — промърмори момчето и поклати глава. — Ужасно съжалявам. Забравих, че нямаме корда. Трябва ни нишка, дълга стотици метри, за да се получи.

— Каква нишка? — попита сериозно Стария зелен скакалец.

— Каквато и да е, стига да е здрава.

— Но, скъпо момче, имаме точно такава! Имаме колкото ти душа поиска!

— Как така? От къде?

— Копринената буба! — извика Стария зелен скакалец. — Не я ли видя? Още е вътре! Тя изобщо не помръдва! Само си лежи и спи по цял ден, но лесно можем да я събудим и да я накараме да изтъче нишка!

— Ами аз, ако смея да попитам? — обади се госпожица Паяк. — И аз тъка точно толкова добре, колкото Копринената буба. Освен това мога да плета и сложни дантели.

— Ще успеете ли двете да изплетете достатъчно дълга нишка?

— попита Джеймс.

— Колкото пожелаеш.

— А бързо ли ще стане?
— Разбира се! Разбира се!
— А здрава ли ще бъде?
— Най-здравата на света! И дебела колкото пръст! Но защо?

Какво ще правиш?

— Ще вдигна прасковата от водата! — заяви твърдо Джеймс.
— Ти си полуудял! — възклика Червея.
— Това е единственият ни шанс.
— Момчето е полуудяло.
— Шегува се.
— Продължавай, Джеймс — каза внимателно Божата кравичка.
— Как точно ще я повдигнеш?

— Сигурно с балон с горещ въздух — подигра му се Стоножката.

— С помощта на чайките — отвърна спокойно Джеймс. — Тук гъмжи от чайки. Погледнете нагоре!

Всички вдигнаха очи и видяха огромно ято да кръжи в небето.

— Ще взема дълга копринена нишка — продължи Джеймс — и ще увия единия й край около врата на някоя чайка. После ще завържа другия край за дръжката на прасковата. — Той посочи към дръжката, която стърчеше като къса дебела мачта по средата на палубата.

— След това ще хвана друга чайка и ще направя същото, после следваща и следваща...

— Това е абсурдно! — извикаха останалите.

— Нелепо!

— Глупости!

— Тинтири-минтири!

— Пълна лудост!

А Стария зелен скакалец рече:

— Как няколко чайки ще повдигнат във въздуха гигантска праскова като тази, а ние няма да пострадаме? Ще са нужни стотици... хиляди...

— Тук поне няма недостиг на чайки — прекъсна го Джеймс. — Виж сам. Ще са ни нужни сигурно четиристотин, петстотин, шестстотин... може би дори хиляда... Не знам... Просто ще ги закачвам за дръжката, докато не станат достатъчно, че да ни вдигнат. Накрая със сигурност ще успеят. Като с балони. Ако имаш достатъчно балони, имам предвид *наистина* достатъчно, те ще те вдигнат във въздуха. А чайката може да повдигне доста повече от балон. Дано само имаме време. Дано тези ужасни акули не ни потопят преди това...

— Напълно си полудял! — каза Червея.

— Как, за бога, предлагаш да наденем примките на вратовете на чайките? Да не би да полетиш лично и да ги хванеш?

— На момчето му се е размътил мозъкът! — заяви Стоножката.

— Оставете го да се изкаже — каза Божата кравичка. — Продължавай, Джеймс, как ще го направиш?

— С примамка.

— Примамка ли? Каква примамка?

— С червей, разбира се. Чайките обожават червеи, не знаете ли?

А за наш късмет тук при нас е най-големият, най-дебелият, най-розовият и най-сочният Червей на света.

— Замълчи! — каза остро Червея. — Достатъчно!

— Продължавай — подканаха го другите вече заинтересувани. — Продължавай!

— Чайките са го забелязали — продължи Джеймс. — Затова толкова много кръжат над нас. Но няма да посмеят да се снишат до него, докато ние, останалите, сме тук. Ето защо...

— Престани! — изписка Червея. — Спри! Спри! Спри! Няма да търпя това! Отказвам! Аз... аз... аз...

— Млъквай! — прекъсна го Стоножката. — Гледай си работата.

— Точно това искам и аз!

— Скъпи Червей, и без това ще те изядат, така че какво значение има дали ще са акулите, или чайките?

— Не съм съгласен!

— Защо първо не чуем какъв е планът? — попита Стария зелен скакалец.

— Не ми пука какъв е планът! — извика Червея. — Няма да се оставя никакви си чайки да ме накълват до смърт!

— Ще се превърнеш в мъченик — каза Стоножката. — Ще те почитам до края на живота си.

— Аз също — рече госпожица Пляк. — И във всички вестници ще пише за теб. Червея жертва живота си, за да спаси приятелите си...

— Но той няма да жертва живота си — каза им Джеймс. — Слушайте ме сега. Ето какво ще направим...

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

— Великолепна идея! — извика Стария зелен скакалец, след като Джеймс обясни какъв е планът му.

— Момчето е гений! — заяви Стоножката. — Значи все пак няма да се наложи да си събувам обувките.

— О, ще ме накълват до смърт! — изстена горкият Червей.

— Няма.

— Напротив! Знам си аз! Дори няма да ги видя, когато се спуснат към мен, защото нямам очи!

Джеймс отиде при Червея и нежно го прегърна през рамото.

— Няма да им позволя да те докоснат. Обещавам. Но трябва да побързаме! Вижте какво става долу!

Още повече акули бяха наобиколили прасковата. Във водата гъмжеше от хищници. Бяха най-малко деветдесет или сто. А на пътниците горе определено им се струваше, че плодът потъва.

— По местата! — извика Джеймс. — Скачайте! Нямаме нито миг за губене! — Сега той беше капитанът и всички го знаеха. Щяха да правят каквото им наредеше той.

— Всички под палубата, освен Червея! — нареди Джеймс.

— Да! Да! — разбъбриха се охотно останалите и офейкаха във входа на тунела. — Хайде! Побързайте!

— А ти, Стоножке, скачай бързо долу и накарай Копринената буба веднага да се залавя за работа! — извика Джеймс. — Кажи ѝ да тъче по-бързо от когато и да било! Същото важи и за теб, госпожице Паяк! Слизай бързо долу! Започвай да предеш!

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

След няколко минути всичко беше готово.

Сега на върха на прасковата бе напълно тихо. Наоколо нямаше никого — никого освен Червея.

Половината му тяло, което приличаше на голяма, дебела, сочна розова наденичка, лежеше невинно на слънцето под погледите на всички чайки.

Другата половина висеше в тунела.

Джеймс бе клекнал до Червея във входа на тунела точно под повърхността и чакаше първата чайка. В ръцете си държеше копринена нишка с примка накрая.

Стария зелен скакалец и Божата кравичка бяха малко по-навътре в тунела и държаха Червея за опашката, готови да го приберат бързо, когато Джеймс каже.

А далеч навътре, в голямата костилка на прасковата, Светулката осветяваше стаята, за да могат двете тъкачки, Копринената буба и госпожица Паяк, да виждат какво правят. И Стоножката седеше долу и ги подканяше да действат по-бързо, а от време на време от дълбините до Джеймс долитаха виковете им:

— Тъчи, Копринена бубо, тъчи, ти, дебела мързелано! По-бързо, по-бързо или ще те хвърля на акулите!

— Първата чайка идва! — прошепна Джеймс. — Не мърдай, Червей. Не мърдай. Вие, долу, пригответе се да го издърпате.

— Моля те, не ѝ позволявай да ме кльвне.

— Няма, няма... Шшт...

С крайчеца на окото си Джеймс наблюдаваше чайката, която се спускаше към Червея, описвайки кръгове. Изведнъж тя се озова толкова близо, че момчето видя малките ѝ черни очички и извитата ѝ човка, а човката се отвори, готова да откъсне голямо парче от гърба на Червея.

— Дърпайте! — извика Джеймс.

Стария зелен скакалец и Божата кравичка дръпнаха силно опашката на Червея и той като с магия изчезна в тунела. В същото време Джеймс вдигна ръка и чайката налетя право в копринената примка, която той държеше. Примката, ловко изработена, се затегна точно колкото трябва (но не прекалено) около врата на птицата и така тя бе уловена.

— Ура! — извика Стария зелен скакалец и надзърна от тунела.
— Браво, Джеймс!

Чайката литна, а Джеймс започна да развива нишката. Отпусна я около четирийсет и пет метра и после я завърза за дръжката на прасковата.

— Следващата! — извика той и скочи обратно в тунела. — Хайде, излизай пак, Червей! Донеси още коприна, Стоножке!

— Ох, това никак не ми харесва — оплака се Червея. — Размина ми се на косъм! Усетих польха от крилете й, когато мина над мен!

— Шшт! — прошепна Джеймс. — Не мърдай! Идва друга!

Повториха същото отново.

И отново, и отново, и отново.

Чайките продължаваха да се спускат, а Джеймс ги улавяше една по една и ги завързваше за дръжката на прасковата.

— Сто чайки! — извика той и избърса потта от лицето си.

— Продължавай! — извикаха останалите. — Продължавай, Джеймс!

— Двеста чайки!

— Триста чайки!

— Четиристотин чайки!

Акулите, които сякаш усещаха, че има опасност да изпуснат плячката си, се забърскаха още по-ожесточено в прасковата, а тя потъваше все повече във водата.

— Петстотин чайки! — извика Джеймс.

— Копринената буба каза, че ѝ свършва коприната! — провикна се отдолу Стоножката. — Разправя, че няма да ѝ стигне за още дълго. Госпожица Паяк също!

— Кажи им, че непременно трябва да продължат! — отвърна Джеймс. — Не бива да спират сега!

— Вдигаме се! — извика някой.

— Не, не е вярно!

— Усетих го!

— Хвани още една чайка, бързо!

— Тихо! Тишина! Приближава се една!

Това беше петстотин и първата чайка и в мига, в който Джеймс я хвана и я завърза за дръжката при останалите, цялата огромна праскова изведнъж започна да се издига бавно от водата.

— Внимавайте! Вдигаме се! Дръжте се здраво, момчета!

Ала в следващия миг издигането спря.

И прасковата увисна.

Висеше и се полюшваше, но не се издигаше по-нагоре.

Дъното ѝ едва докосваше водната повърхност. Приличаше на внимателно балансирана везна, която и при най-лекичкото докосване ще се наклони на едната или другата страна.

— Още една чайка и ще се вдигнем! — извика Стария зелен скакалец, който се бе показал от тунела. — Почти успяхме!

И важният миг настъпи. Бързо, петстотин и втората чайка беше уловена и завързана за дръжката на прасковата...

И тогава изведнъж...

Но бавно...

Величествено...

Като прекрасен златен балон...

С всички чайки, опънали нишките високо горе...

Гигантската праскова се издигна с плясък от водата и се понесе нагоре към небето.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

За миг всички изскочиха навън.

— О, не е ли прекрасно! — завикаха те.

— Какво удивително усещане!

— Сбогом, акули!

— Ех, на това му се казва пътуване!

Госпожица Паяк, която съвсем буквално пискаше от вълнение, сграбчи Стоножката през кръста и двамата се завъртяха в танц около дръжката на прасковата. Червея се изправи на опашката си и се заизвива сам от радост. Стария зелен скакалец продължи да скача все по-високо и по-високо. Божата кравичка изтича при Джеймс и топло му стисна ръка. Светулката, която и в най-добрния случай беше много срамежливо и мълчаливо създание, седеше и сияеше от удоволствие близо до входа на тунела. Дори Копринената буба, пребледняла, отслабнала и напълно изтощена, изпълзя, за да види удивителното издигане.

Носеха се все по-нагоре и по-нагоре и скоро се издигнаха високо колкото камбанарията на църква.

— Малко се притеснявам за прасковата — обърна се Джеймс към останалите, след като танците и възгласите утихнаха. — Чудя се колко

ли са я повредили акулите отдолу. Оттук няма как да разбера.

— Мога да се спусна отстрани и да проверя — предложи госпожица Паяк. — Уверявам те, за мен не представлява никаква трудност. — И без да дочака отговор, тя бързо изтъка нишката и я завърза за дръжката на прасковата. — Ще се върна за нула време — рече госпожица Паяк и скочи спокойно надолу, като размотаваше нишката след себе си.

Останалите се събраха разтревожено на мястото, от което скочи тя.

— Няма ли да е ужасно, ако нишката се скъса? — попита Божата кравичка.

Последва доста дълго мълчание.

— Добре ли си, госпожице Паяк? — провикна се Стария зелен скакалец.

— Да, благодаря! — долетя гласът ѝ отдолу. — Качвам се! — И госпожица Паяк тръгна обратно нагоре, като поставяше крак пред крак по нишката и в същото време прибираще в тялото си онази част от въжето, по която вече беше минала.

— Много ли е зле? — попитаха я останалите. — Много ли са изгризали? Цялото дъно ли е надупчено?

Госпожица Паяк се изкатери на палубата с доволно, но и озадачено изражение.

— Няма да повярвате — каза тя, — но всъщност по дъното няма почти никакви дупки! Прасковата е почти непокътната! Отхапани са само малки парченца тук и там, но нищо повече.

— Сигурно грешиш — каза Джеймс.

— Естествено, че греши! — рече Стоножката.

— Честно, истината казвам — отвърна госпожица Паяк.

— Но около нас плуваха стотици акули!

— Водата се пенеше от тях!

— Видяхме как отварят и затварят огромните си усти!

— Не ме интересува какво сте видели — отвърна госпожица Паяк. — Сигурно е обаче, че не са нагризали прасковата.

— Тогава защо започнахме да потъваме? — попита Стоножката.

— Може би изобщо *не* сме потъвали — предположи Стария зелен скакалец. — Може просто да сме били толкова уплашени, че да сме си въобразили.

Това въщност бе по-близо до истината, отколкото предполагаха. Виждате ли, акулата има извънредно дълъг и оствър нос, а устата ѝ е разположена на изключително неудобно място от долната страна на лицето, при това доста назад. Затова за нея е почти невъзможно да впие зъби в огромен гладък кръгъл предмет като прасковата. Дори рибата да се обърне с гръб, пак няма да успее, защото носът все ѝ пречи. Ако сте виждали мъничко кученце, което се опитва да захапе голяма топка, горе-долу имате представа как стоеше въпросът с акулите и прасковата.

— Сигурно е никакво вълшебство — каза Божата кравичка. — Навсякъде дупките сами са се затворили.

— Вижте! Под нас има кораб! — извика Джеймс.

Всички изтичаха до края на прасковата и погледнаха надолу. Никой от тях досега не бе виждал кораб.

— Изглежда голям.

— Има три комина!

— Виждат се дори хората по палубите!

— Да им помахаме! Дали ще ни забележат?

Нито Джеймс, нито другите знаеха, че корабът под тях се казваше „Куин Мери“ и плаваше през Ламанша на път за Америка. А на мостика стоеше капитанът с група офицери, които зяпаха огромната топка в небето.

— Това не ми харесва — каза капитанът.

— Нито пък на мен — рече помощник-капитанът.

— Следи ли ни? — попита навигаторът.

— Казвам ви, тази работа не ми харесва — промърмори капитанът.

— Може да е опасно — рече помощник-капитанът.

— Точно така! — извика капитанът. — Това е тайно оръжие! О, небеса! Веднага уведоми кралицата! Цялата страна трябва да бъде предупредена! И ми донеси телескопа.

Помощник-капитанът подаде телескопа на капитана. Капитанът го вдигна и погледна през него.

— Навсякъде има птици! — извика той. — Цялото небе гъмжи от птици! Какво, за бога, правят? Я чакай! Чакай малко! На онова нещо има хора! Виждам ги как мърдат! Има... хм... тази проклетия настроена ли е правилно? Прилича на малко момче с къси панталони! Да, виждам там да стои малко момче с къси панталони! Има и... има и... нещо, което прилича на *гигантска божка кравичка*!

— Чакайте малко, капитане! — каза помощник-капитанът.

— И *огромен зелен скакалец*!

— Капитане! — рече рязко помощник-капитанът.

— И *паяк исполин*!

— О, боже, пак е пил уиски — прошепна навигаторът.

— И *огромна, невероятно огромна стеноожка*! — продължи капитанът.

— Повикай корабния лекар — каза помощник-капитанът. — Капитанът не е добре.

Миг по-късно огромната топка изчезна зад един облак и хората на кораба повече не я видяха.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Но на самата праскова всички още бяха щастливи и развлечени.

— Чудя се къде ли ще попаднем този път — каза Червея.

— Че кого го е грижа? — възкликаха останалите. — Рано или късно чайките ще кацнат на сушата.

Носеха се все по-високо и по-високо, над най-високите облаци, а прасковата се полюшваше леко.

— Моментът не е ли идеален за малко музика? — попита Божата кравичка. — Какво ще кажеш, Скакалецо?

— С удоволствие, скъпа — отвърна Стария зелен скакалец с поклон.

— Ура! Той ще ни посвири! — извикаха всички, цялата компания веднага наобиколи в кръг Стария зелен музикант и концертът започна.

От мига, в който прозвуча първата нота, публиката бе омаяна. А Джеймс никога не беше чувал по-прекрасна мелодия! У дома в градината през летните вечери той много пъти бе слушал как скакалците цвърчат в тревата и звукът, който издаваха, му харесваше. Но това бе съвсем различно. Това бяха истински музикални акорди, хармонии, мелодии и всичко останало.

А и на какъв прекрасен инструмент само свиреше Стария зелен скакалец. Приличаше на цигулка! Звучеше почти така, сякаш свиреше на цигулка!

Лъкът на цигулката — онази част, която се движеше — беше задният му крак. Струните на цигулката — онази част, от която излизаше звукът — беше крайчецът на крилото му.

Използваше горната част на задния си крак (бедрото) и търкаше с нея крайчеца на крилото си невероятно умело, понякога бавно, понякога бързо, но винаги с една и съща лекота и ловкост. Точно така виртуозен цигулар би използвал лъка си, а музиката се лееше и изпълваше небето наоколо с вълшебни мелодии.

Първото произведение приключи и всички заръкопляскаха силно, а госпожица Паяк стана и извика:

— Браво! Бис! Посвири ни още!

— Хареса ли ти, Джеймс? — попита Стария зелен скакалец с усмивка малкото момче.

— Много! — отвърна то. — Беше прекрасно! Сякаш свиреше на истинска цигулка!

— Истинска цигулка ли? — извика Стария зелен скакалец. — О, небеса, това ми хареса! Скъпо момче, та аз съм истинска цигулка! Тя е част от тялото ми!

— Нима всички скакалци свирят на цигулки като теб? — попита го Джеймс.

— Не — отвърна той, — не. Щом искаш да знаеш, по една случайност аз съм „късорог“ скакалец. На главата си имам две къси пипала. Виждаш ли ги? Ето ги там. Много са къси, нали? Затова ме наричат „късорог“. А ние, късорогите скакалци, сме единствените, които можем да свирим като на цигулка с лък. „Дългорогите“ ми роднини, онези, които имат дълги извити антени на главите, свирят просто като трият краищата на двете си горни крила. Те не са цигулари, а само си търкат крилата. А и звукът, който издават, е доста по-прост, ако мога така да се изразя. Звучи повече като банджо или гъдулка.

— Колко интересно! — възклика Джеймс. — А като си помисля, че досега изобщо не съм се питал как скакалците издават звуците си!

— Скъпи млади приятелю — каза нежно Стария зелен скакалец, — има много неща на този свят, за които още не си започнал да се питаш. Къде например мислиш, че са ушите ми?

— Ушите ти ли? На главата, разбира се.

Всички избухнаха в смях.

— Да не искаш да кажеш, че и *това* не знаеш? — извика Стоножката.

— Опитай пак — усмихна се Стария зелен скакалец на Джеймс.

— Не е възможно да са на друго място.

— Нима?

— Предавам се. *Къде* са?

— Ето тук — отвърна Стария зелен скакалец. — По едно от двете страни на корема ми.

— Не е вярно!

— Разбира се, че е вярно. Какво толкова странно има? Трябва да видиш къде са ушите на братовчедите ми — щурците и американските скакалци.

— Къде са техните?

— На краката. По едно ухо на всеки преден крак точно под коляното.

— Да не искаш да кажеш, че не знаеш и това? — попита укорително Стоножката.

— Шегувате се — рече Джеймс. — Никой няма уши на краката.

— Че защо не?

— Защото... е нелепо, ето защо.

— Знаеш ли какво е нелепо според мен? — попита Стоножката и се ухили както обикновено. — Не искам да съм груб, но според мен е нелепо ушите да са от двете страни на главата. Виж, това изглежда нелепо. Някой път се огледай в огледалото.

— Вредител! — извика Червея. — Защо винаги си толкова груб и опак с всички? Веднага се извини на Джеймс.

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

Джеймс не искаше Червея и Стоножката отново да се карат, затова бързо попита Червея:

— А ти свириш ли?

— Не, но умея други неща. Някои са наистина *необикновени* — отвърна по-ведро Червея.

— Като например?

— Следващия път, когато си на полето или в някоя градина, се огледай и си спомни следното: всяка прашинка от почвата, която виждаш, е преминала през тялото на червей през последните няколко години! Не е ли удивително?

— Не е възможно! — възклика Джеймс.

— Скъпо момче, това е факт.

— Искаш да кажеш, че *ядеш* пръст?

— Като луд — отвърна гордо Червея. — *Влиза* от единия край и *излиза* от другия.

— Но какъв е смисълът?

— Как така какъв е смисълът?

— Защо го правиш?

— Заради фермерите. Така почвата става хубава, лека и рохка, за да могат посевите да растат лесно в нея. Ако искаш да знаеш, фермерите не могат без нас. Ние сме незаменими. Изключително важни сме. Затова е напълно нормално фермерите да ни обичат. Струва ми се, че ни обичат повече и от божите кравички.

— Божите кравички ли! — възклика Джеймс и се обърна към нея. — И вас ли обичат фермерите?

— Така казват — отвърна скромно Божата кравичка, цялата изчервена. — Всъщност, доколкото знам, на някои места фермерите ни обичат толкова много, че ходят и купуват божи кравички с шепи, а после ни пускат из нивите. Много са доволни, когато в полетата им има много божи кравички.

— Но защо?

— Защото изяждаме всички вредни насекоми, които гризат посевите на фермерите. Това им помага изключително много, а не вземаме нито стотинка за работата си.

— Мисля, че си удивителна — каза й Джеймс. — Може ли да те попитам нещо специално?

— Моля.

— Вярно ли е, че възрастта на божата кравичка може да се отгатне по броя на точките ѝ?

— О, не, това е само детска приказка. Броят на точките ни никога не се променя. Някои от нас, естествено, се раждат с повече точки от други, но броят им никога не се променя. Това е просто начин да се разбере към коя част от семейството принадлежим. Аз например, както виждаш сам, съм божа кравичка с девет точки. Голям късмет имам. Хубаво е да си от този вид.

— Наистина е така — отвърна Джеймс и се полюбува на красивите ѝ алени крилца с деветте черни точки върху тях.

— От друга страна — продължи Божата кравичка, — някои мои роднини с по-лош късмет имат едва по две точки на крилцата си! Представяш ли си? Наричат се божи кравички с две точки и със съжаление трябва да отбележа, че са изключително разпространени и невъзпитани. Естествено, има и божи кравички с по пет точки, макар това да е прекалено шикозно за моя вкус.

— А фермерите всички видове божи кравички ли обичат? — попита Джеймс.

— Да — отвърна тихо Божата кравичка. — Обичат всички видове.

— Изглежда, всички тук са много обичани! Колко хубаво! — възклика Джеймс.

— Не и аз! — извика Стоножката. — Аз съм вредител и се гордея с това! О, какъв противен и нахален вредител съм аз!

— Чуйте го само — обади се Червея.

— А ти, госпожице Паяк? — обърна се към нея Джеймс. — И ти ли си толкова обичана от всички?

— Уви, не — въздъхна силно госпожица Паяк. — Мен изобщо не ме обичат. Въпреки че върша само добрини. По цял ден ловя мухи и комари в мрежите си. Аз съм почтено създание.

— Знам това — отвърна Джеймс.

— Отнасят се много несправедливо с паяците — продължи госпожица Паяк. — Ето например миналата седмица твоята ужасна леля Спондж удави горкия ми баща в канала на ваната.

— О, колко ужасно! — извика Джеймс.

— Гледах случката от един ъгъл на тавана — промърмори госпожица Паяк. — Беше отвратително. Повече не го видяхме. — Една едра сълза се търкулна по бузата ѝ и капна на пода.

— Но не носи ли лош късмет да убиеш паяк? — попита Джеймс и погледна въпросително останалите.

— Естествено, че носи лош късмет да убиеш паяк! — извика Стоножката. — Това носи най-лошия късмет на света. Виж какво стана с леля Спондж след това! *Бум!* Всички усетихме как прасковата я премаза, нали? О, колко ли доволна си останала, госпожице Паяк!

— Да, доста доволна останах — потвърди госпожица Паяк. — Ще ни изпееш ли песен по случая, моля те?

И Стоножката запя.

*Леля Спондж бе ужасно дебела,
ходеше бавно и тромаво при това.
Шкембето си месесто влачеше тежко
и в тревата пристъпваше едва-едва.
Затова плоска да стане реши, стройна и тънка като
фиданка.*

*„Довечера гладна си лягам — заяви, —
за да взема да отслабна.“*

*Но гигантската праскова от дървото си падна,
търкулна се бързо и я повали,
и чудо невиждано стана,
направи я много по-слаба отпреди.*

— Много хубава песен — рече госпожица Паяк. — А сега ни изпей нещо за леля Спайкър.

— С удоволствие — ухили се Стоножката.

*Леля Спайкър като клечка бе тънка,
суха като кокал и дори без гънка.
Толкова висока и слаба бе тя,
че приличаше ужасно на дръжка на метла!*

*„На туй край ще сложа — смръщи се тя. —
Ще напълнея доволно, ще натрупам кила!
Бонбони и шоколади с шепи ще ям,
и сладки, и торти по цял килограм.“*

*„Ах, да — решено тя заяви, —
фигурата си ще променя аз до зори!“
Прасковата подсмихна се:
„Това на мен остави“.
И в тревата размаза я силно за миг!*

Всички заръкопляскаха и го подканаха да им попее още, а господин Стоножка подхвана любимата си песен:

*Едно време, отдавна, преди векове,
когато прасето още беше свиня,
кокошките за престиж смъркаха енфие,
а маймуните дъвчеха тютюн на листа,
патиците врякаха силно „ква-ква“,
бодливите прасета пиеха тежки вина,
козите ядяха тапиока,
а старата леля Хъбард се заклещи в...*

— Внимавай, Стоножке! — извика Джеймс. — Внимавай!

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

Стоножката, която бе започнала да танцува диво по палубата по време на песента, изведнъж се приближи твърде близо до заобления край на прасковата и за три страшни секунди размахва отчаяно крака в кръг, в опит да запази равновесие. Но преди някой от останалите да успее да го хване — той падна! Изписка от ужас, а другите се спуснаха към края на прасковата и видяха как горкото му тяло се преобръща във въздуха и се смалява, докато не изчезна от поглед.

— Копринена бубо! — извика Джеймс. — Бързо започвай да тъчеш!

Копринената буба въздъхна, защото беше много уморена от тъкането на нишките за чайките, но все пак изпълни молбата.

— Скачам след него! — заяви Джеймс, грабна нишката, която започна да излиза от Копринената буба, и я завърза за кръста си. — Вие, останалите, дръжте Бубата, за да не я повлека със себе си, а после, когато дръпна нишката рязко три пъти, започнете да ме издърпвате!

Джеймс скочи и се затъркаля след Стоножката надолу и все по-надолу към морето и сигурно си представяте колко бързо трябваше Копринената буба да тъче, за да смогне на скоростта му на падане.

— Никога повече няма да ги видим! — изплака Божата кравичка.
— О, боже, о, боже! Точно когато така се веселяхме!

Госпожица Паяк, Светулката и Божата кравичка се разплакаха. Червея също.

— Не ме е грижа за Стоножката — изхлипа той. — Но много обикнах момченцето.

Много тихично Стария зелен скакалец засвири Погребалния марш на цигулката си и всички, включително и самият той, зарониха сълзи.

Изведнъж някой дръпна рязко въжето три пъти.

— Дърпайте! — извика Стария зелен скакалец. — Всички да се подредят зад мен и да дърпат!

Трябаше да издърпат дългата около километър нишка, но те се захванаха здраво за работа и накрая от ръба на прасковата се появи Джеймс, целият мокър, с подгизналия господин Стоножка, вкопчен силно в него с всичките си четирийсет и два крака.

— Той ме спаси! — извика запъхтяно Стоножката. — Доплува до мен посрещ Атлантическия океан и ме спаси!

— Скъпо момче — потупа Стария зелен скакалец Джеймс по гърба, — поздравявам те!

— Обувките ми! — извика Стоножката. — Вижте само хубавичките ми обувки! Водата ги съсира!

— Млъквай! — нареди му Червея. — Имаш късмет, че си жив.

— Продължаваме ли да се издигаме? — попита Джеймс.

— Да — отвърна Стария зелен скакалец. — А и започва да се стъмва.

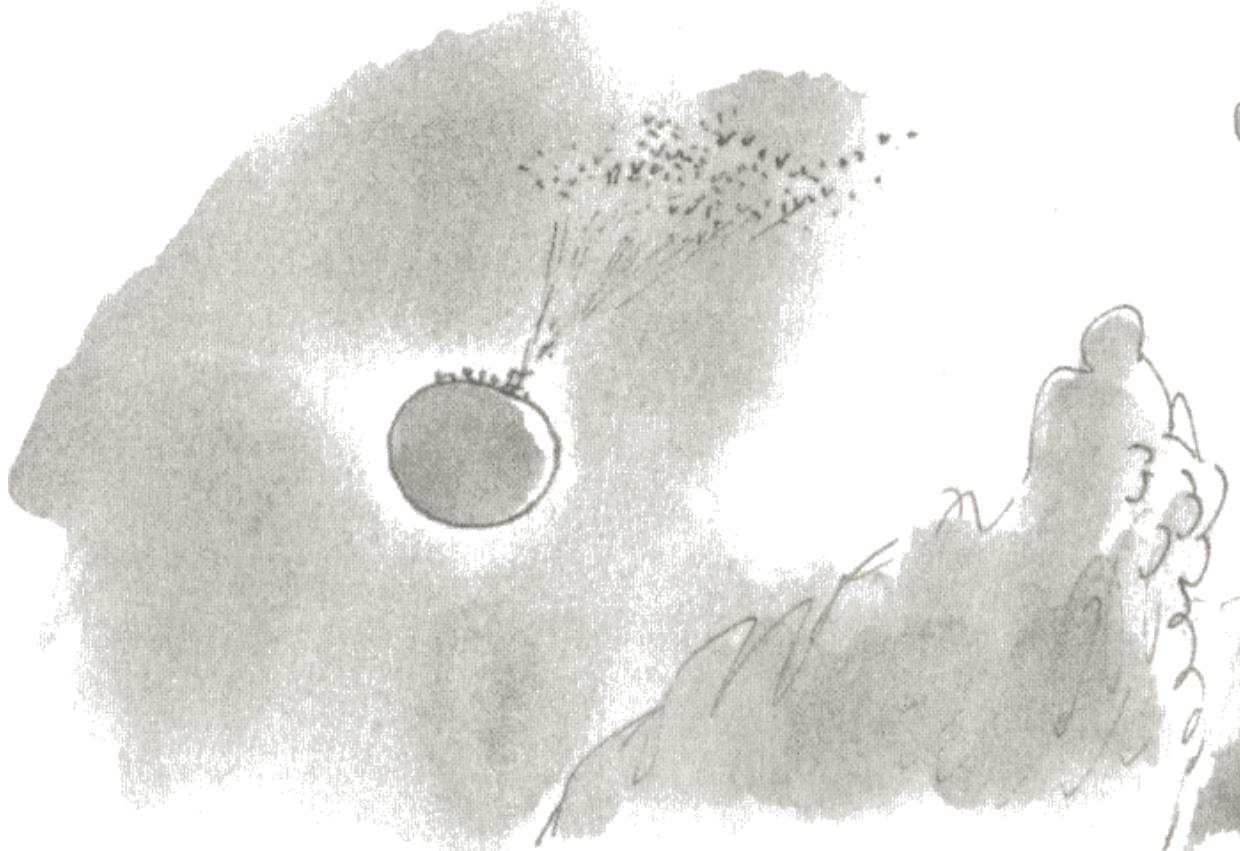
— Знам, скоро ще настъпи нощта.

— Защо не влезем на топло до сутринга? — предложи госпожица Паяк.

— Не — възрази Стария зелен скакалец. — Това не е много разумно. По-добре ще е всички да останем тук горе и да се редуваме да пазим. Така, ако се случи нещо, ще сме готови.

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

Джеймс Хенри Тротър и приятелите му седяха по средата на прасковата, докато около тях започна да се свечерява. Облаци, големи колкото планини, се струпаха над главите им загадъчни, заплашителни и страшни. Постепенно се стъмни още повече, а после бледата, почти пълна луна се издигна над облациите и ги обля със зловеща светлина. Гигантската праскова се полюшваше нежно настани, докато летеше, а стотиците бели копринени нишки сияеха красivo на лунната светлина. Както и огромното ято чайки над тях.

От никъде не се чуваше нито звук. Пътуването върху праскова изобщо не беше като пътуването със самолет. Самолетите се клатеха и бръмчаха силно в небето и всичко, което дебнеше в гигантските

планини от облаци, се скриваше с приближаването им. Затова хората, пътуващи със самолет, никога не виждат нищо.

Но прасковата... ах, да... прасковата летеше тихо, не бръмчеше и се плъзгаше съвсем безшумно. И на няколко пъти по време на това тихо нощно пътуване над открития океан под лунната светлина Джеймс и приятелите му видяха неща, които никой дотогава не бе виждал.

По едно време, докато се носеха безшумно покрай един голям плътен облак, видяха върху него група странни, дълги, тънички същества, два пъти по-високи от човек. В началото не беше лесно да ги забележат, защото бяха бели почти колкото самия облак, но когато прасковата се приближи, стана ясно, че тези „неща“ всъщност са живи същества — високи, тънки, призрачни, безплътни бели създания, приличащи на направени от смесица от вълна и захарен памук и с рядка бяла козина.

— Оооооо! — възклика Божата кравичка. — Това никак не ми харесва!

— Шшт! — изсъска Джеймс. — Гледайте да не ни чуят! Навярно са Облачните хора!

— *Облачните хора!* — промърмориха останалите и се сгущиха по-близо един до друг за утеша. — О, боже, о, боже!

— Радвам се, че съм сляп и не мога да ги видя — каза Червея. — Иначе сигурно щях да се разпища.

— Дано не се обърнат и не ни забележат — заекна госпожица Паяк.

— Дали ще ни изядат? — попита Червея.

— *Теб* със сигурност — усмихна се Стоножката. — Ще те нарежат като салам и ще те изядат на тънки парченца.

Горкият Червей се разтрепери целият от страх.

— Но какво правят? — прошепна Стария зелен скакалец.

— Не знам — отвърна тихичко Джеймс. — Да ги погледаме и ще разберем.

Облачните хора стояха и правеха нещо странно с ръцете си. Първо ги протягаха (всички едновременно) и вземаха с шепи от облака. Оформяха топки в дланите си, докато заприличаваха на големи бели топчета. После хвърляха топчетата на една купчина, откъсваха нови парчета от облака и повтаряха същото.

Цялата работа бе много тиха и загадъчна. Купчината топчета край тях нарастваше все повече. Скоро стана толкова голяма, че можеше да напълни поне един камион.

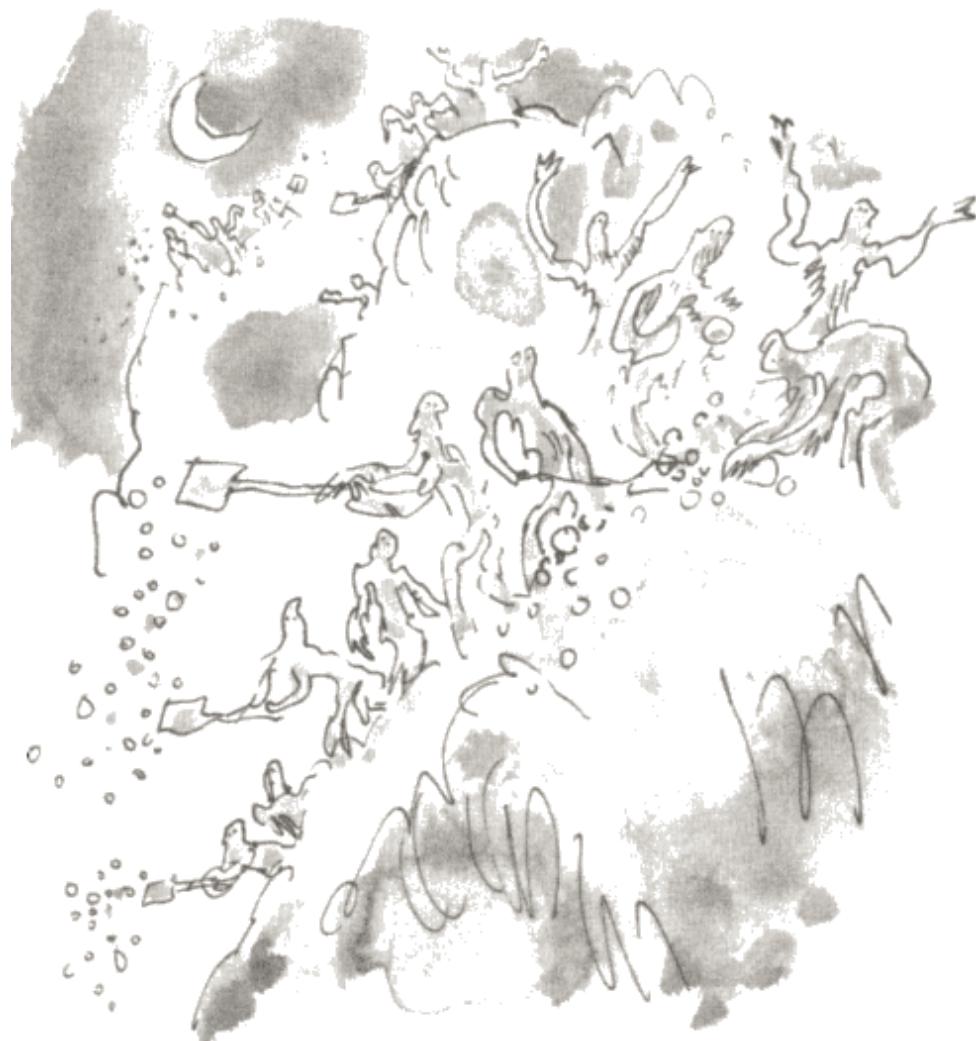
— Тези са пълни смотаняци! — каза Стоножката. — Няма защо да се страхуваме от тях!

— Мълквай, вредител такъв! — прошепна Червея. — Ако ни видят, ще ни изядат до един!

Но Облачните хора бяха твърде погълнати от заниманието си, за да забележат гигантската праскова, летяща безшумно зад тях.

После компанията от прасковата видя как един Облачен човек вдига дългите си тънки ръце над главата и го чуха как извика:

— Добре, момчета! Достатъчно! Вземайте лопатите! — И всички останали Облачни хора нададоха странни пискливи радостни възгласи, заподскачаха и размахаха ръце във въздуха. После взеха огромни лопати, спуснаха се към купчината с топчета и започнаха да ги изриват от облака в небето.

— Падайте! — скандираха те, докато работеха.

*Падайте, градушки и снежинки!
Хората да мръзнат долу
и да кихат от настинки!*

— Това е градушка! — прошепна Джеймс развълнувано. — Досега правеха ледените топчета, а сега ги изсипват върху хората долу!

— Градушка ли? — попита Стоножката. — Та това е абсурдно! Лято е. През лятото не вали град.

— Тренират за зимата — отвърна Джеймс.

— Не вярвам! — повиши глас Стоножката.

— Шшт! — прошепнаха останалите.

А Джеймс добави тихо:

— За бога, Стоножке, не вдигай толкова шум.

Господин Стоножка избухна в смях:

— Тези идиоти не чуват нищо! — извика той. — Глухи са като пънове! Гледайте! — И преди да успеят да го спрат, той вдигна предните си крака, оформи с тях фуния пред устата си и закрещя на Облачните хора с всички сили: — Идиоти! Мухльовци! Слабоумни! Тъпанари! Магарета! Какво, за бога, си мислите, че правите там?

Реакцията бе мигновена. Облачните хора се разскачаха, сякаш бяха нападнати от оси. И когато видяха огромната златиста праскова да лети на няма и петдесет метра от тях в небето, нададоха викове от изненада и хвърлиха лопатите. Застанаха неподвижно под лунната светлина като група високи космати статуи и се взираха в гигантския плод, носещ се край тях.

Пътниците на прасковата (с изключение на Стоножката) седяха вцепенени от страх, гледаха Облачните хора и се чудеха какво ще стане.

— Е, успя, противен вредител такъв! — прошепна Червея на Стоножката.

— Не ме е страх от тях! — извика Стоножката и за да го докаже отново пред всички, стана, изпъчи гърди, затанцува и започна да прави обидни жестове към Облачните хора с всичките си четирийсет и два крака.

Това явно страшно разяри Облачните хора. Изведнъж всички те едновременно се спуснаха, награбиха ледени топчета с шепи и започнаха да замерят прасковата с гневни крясъци.

— Пазете се! — извика Джеймс. — Бързо, залегнете! Залегнете на палубата!

И добре че залегнаха! Да те ударят с огромно ледено топче боли, колкото да те ударят с камък или бучка олово, ако го хвърлят достатъчно силно — а как само хвърляха тези Облачни хора! Ледените топчета свистяха във въздуха като куршуми на картечница и Джеймс чуваше как се врязват в прасковата от всички страни и се забиват в пълтта ѝ с ужасяващи жвакащи звуци — *пльок! пльок! пльок! пльок!* После се чу *дрън! дрън! дрън!*, когато започнаха да отскачат от черупката на бедната Божка кравичка, защото тя не можеше да се сниши

колкото останалите. И после се чу *пук!*, когато едно топче фрасна господин Стоножка в носа, и друго *пук!*, когато го уцели на друго място.

— Оу! — извика той. — Ау! Спрете! Спрете! Спрете!

Но Облачните хора изобщо нямаха намерение да спират. Джеймс виждаше как тичат по облака като огромни космати призраци, грабят ледени топчета от купчината, хвърлят ги по прасковата и се връщат за още, а после, когато купчината свърши, просто започнаха да късат от облака и да оформят нови топчета с ръце, този път по-големи, някои колкото оръдийни гюлета.

— Бързо! — извика Джеймс. — Слизайте в тунела, преди да са ни избили!

Всички се спуснаха към входа на тунела и половин минута по-късно се скриха на безопасно място в костилката, разтреперани от страх и заслушани в градушката, която барабанеше по прасковата.

— Ранен съм! — извика Стоножката. — Целият съм надупчен!

— Така ти се пада! — рече Червея.

— Някой би ли проверил дали черупката ми е пропукана? — помоли Божата кравичка.

— Светни! — извика Стария зелен скакалец.

— Не мога! — изстена Светулката. — Счушиха ми крушката!

— Тогава я смени! — нареди ѝ Стоножката.

— Замълчете за малко — каза Джеймс. — Чуйте! Струва ми се, че престанаха да ни замерят.

Всички се смълчаха и ослушаха. Да, шумът наистина бе спрял. Ледените топчета вече не се удряха в прасковата.

— Задминали сме ги!

— Чайките сигурно са ни изтеглили на безопасно място.

— Ура! Да излезем да видим!

Предпазливо, с Джеймс начело на колоната, те изпълзяха от тунела. Момчето подаде глава и се озърна.

— Чисто е! — провикна се то назад. — Не ги виждам!

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ

Един по един пътниците излязоха отново навън и се огледаха. Луната светеше ярко и все още навсякъде около тях се носеха многобройни големи сияещи облаци. Но от Облачните хора нямаше и следа.

— Прасковата тече! — извика Стария зелен скакалец, след като надникна през ръба. — Цялата е надупчена и отвсякъде изтича сок!

— Свършено е с нас! — изписка Червеят. — Щом прасковата тече, ще потънем!

— Не ставай глупав! — каза му Стоножката. — Вече не сме във водата!

— О, вижте! — извика Божата кравичка. — Погледнете натам!
Всички се обърнаха.

В далечината право пред себе си видяха нещо необикновено. Приличаше на арка, гигантски извит силует, който се издигаше в небето като полукръг. Двата му края стояха върху облак, огромен колкото пустиня.

— Какво е това нещо? — попита Джеймс.

— Мост!

— Това е гигантски обръч, разрязан на половина.

— Това е огромна подкова, обърната наопаки!

— Поправете ме, ако греша — промърмори Стоножката пребледнял, — но онези, дето се катерят по него, не са ли Облачни хора?

Настъпи страховита тишина. Прасковата се приближаваше все повече към нещото.

— Наистина са Облачни хора!

— При това стотици!

— Хиляди!

— Милиони!

— Не искам да слушам! — изписка горкият сляп Червей. — Предпочитам да съм закачен на въдица като стръв, отколкото да се

сблъскам отново с тези ужасни създания!

— Предпочитам жив да ме изпържат и да ме изяде някой мексиканец! — изстена Стария зелен скакалец.

— Пазете тишина, моля ви! — прошепна Джеймс. — Това е единствената ни надежда.

Всички се спотаиха върху прасковата, загледани в Облачните хора. По цялата повърхност на облака буквально гъмжеше от тях, а стотици други се катереха по чудовищната странна арка.

— Но какво е това нещо? — прошепна Божата кравичка. — И какво правят с него?

— Не ме интересува какво правят с него! — рече Стоножката и офейка към входа на тунела. — Няма да стоя тук! ЧАО!

Останалите обаче бяха твърде уплашени и вцепенени, за да помръднат.

— Знаете ли какво? — прошепна Джеймс.

— Какво? — попитаха другите. — Какво?

— Изглежда, като че ли боядисват огромната арка! Държат кофи с боя и големи четки! Вижте!

И Джеймс се оказа прав. Пътниците се намираха достатъчно близо, за да видят какво точно правеха Облачните хора. Всички държаха огромни четки в ръцете си и размазваха боя по гигантската арка с бясна скорост, толкова бързо, че след няколко минути цялата арка бе покрита с прекрасни цветове — червено, синьо, зелено, жълто и лилаво.

— Това е дъга! — възкликаха всички в един глас. — Те правят дъга!

— Не е ли прекрасна!

— Какви цветове само!

— Стоножке! — извикаха те. — Ела да видиш! — Бяха толкова запленени от красотата и ярките цветове на дъгата, че забравиха да шепнат.

Господин Стоножка подаде предпазливо глава от отвора на тунела.

— Я виж ти! Винаги съм се чудил откъде се появяват тези неща. Но за какво са им всички онези въжета? Какво правят с тях?

— О, небеса, ще я бутнат от облака! — извика Джеймс. — Ето, започват! Спускат я към земята с въжета!

— А аз пък ще ти кажа нещо друго — рече остро Стоножката. — Ако не греша, самите ние ще се бълснем в нея!

— О, боже, той е прав! — възклика Стария зелен скакалец.

Дъгата вече висеше във въздуха под облака. Прасковата също се намираше под нивото на облака и летеше право към дъгата с доста висока скорост.

— Загубени сме! — извика госпожица Паяк и отново преплете крака. — Крайт ни дойде!

— Не мога повече! — изстена Червея. — Кажете ми какво става!

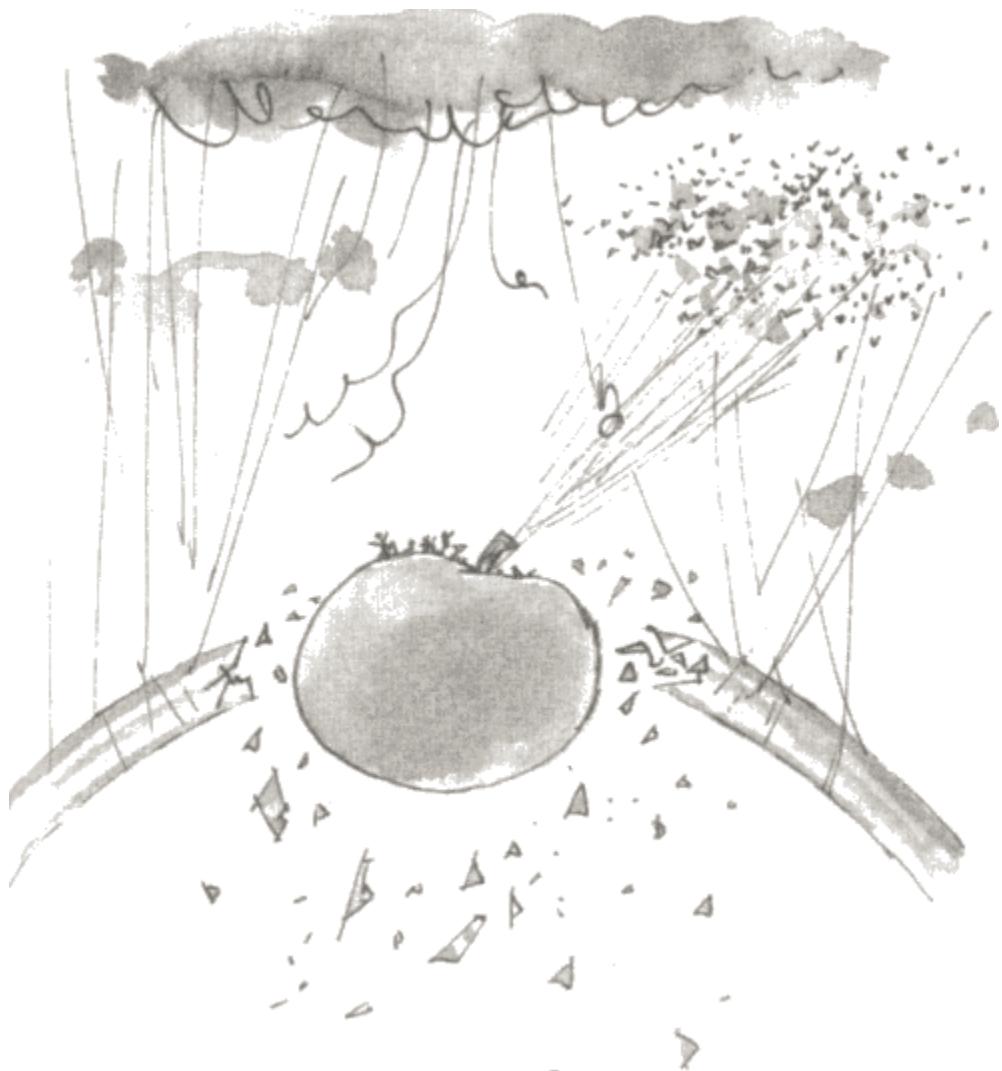
— Ще се разминем! — извика Божата кравичка.

— Не, няма да успеем!

— Напротив!

— Да! Да! Не! О, небеса!

— Дръжте се здраво! — провикна се Джеймс и изведенъж прасковата се разтресе силно и се бълсна в горната част на дъгата. Последва ужасно пукане и дъгата се разцепи по средата на две половини.

След това се случи нещо изключително злощастно. Въжетата, с които Облачните хора спускаха дъгата, се оплетеха с копринените нишки, с които чайките теглеха прасковата! Прасковата се озова в капан! Пътниците изпаднаха в паника, а Джеймс Хенри Тротър хвърли бърз поглед нагоре и видя лицата на хиляди разгневени Облачни хора да го гледат от края на облака. Лицата им бяха почти безформени заради дългите бели косми, с които бяха покрити. Не се виждаха носове, усти, уши или брадички — на всяко лице се виждаха само очите, две малки черни точки, проблясващи сърдито през космите.

И тогава се случи нещо ужасяващо. Един Облачен човек, огромно космато създание, високо най-малко четири метра, внезапно стана и направи огромен скок от облака, като се опита да се хване за една от копринените нишки над прасковата. Джеймс и приятелите му

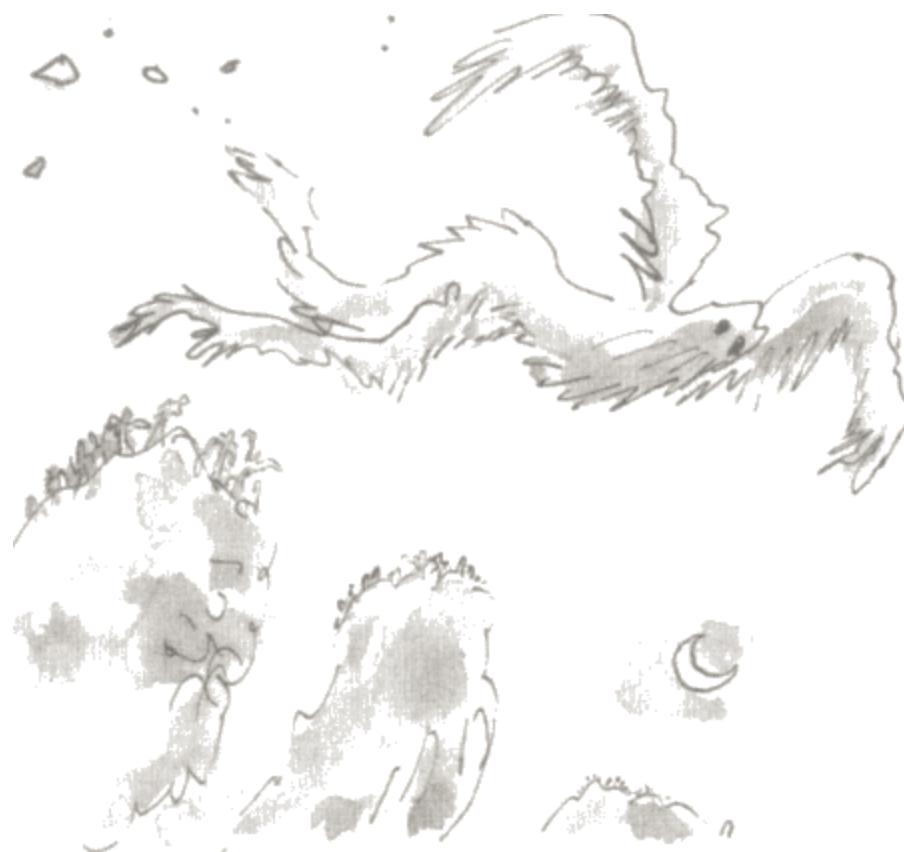
го видяха как прелита във въздуха над тях с протегнати ръце към най-близката нишка, хвана я и се вкопчи здраво в нея. А после много бавно, като поставяше длани една под друга, започна да слиза по нишката.

— Боже! Помощ! Помогнете! — извика Божата кравичка.

— Идва да ни изяде! — писна Стария зелен скакалец. — Скачайте долу!

— Тогава нека първо изяде Червея! — извика Стоножката! — Какъв е смисълът да яде мен. Та аз съм само кости, като пущена херинга!

— Стоножке! — провикна се Джеймс. — Бързо! Прегризи нишката, по която той слиза!

Стоножката се спусна към дръжката на прасковата, захапа нишката и я прегриза с едно тракване на челюстите. В следващия миг високо над тях една от чайките се отдели от ятото и отлетя с дългата нишка, развята зад нея. А нания край на нишката, вкопчен и проклинащ разярено, се носеше огромният космат Облачен човек.

Издигаше ли се, издигаше нагоре, полюляваше се на фона на огряното от луната небе, а Джеймс Хенри Тротър го изгледа доволно и рече:

— О, небеса, сигурно не тежи почти нищо, щом чайката го носи с такава лекота! Сигурно е само въздух и косми!

Останалите Облачни хора така се сащисаха, като видяха един от своите да отлита по този начин, че хвърлиха въжетата, които държаха, и разбира се, с тях паднаха и двете парчета от дъгата и полетяха надолу към земята. Така прасковата се разплете и веднага започна да се отдалечава от страшния облак.

Но пътниците още не бяха извън опасност. Разярените Облачни хора скочиха, затичаха след тях по облака и започнаха да ги замерят безмилостно с всевъзможни твърди и отвратителни предмети. Празни кофи от боя, четки, стълби, табуретки, тенджери, тигани, развалени яйца, мъртви плъхове, шишета с олио за коса — всичко, което тези страшилища хванеха, политаше към прасковата. Един Облачен човек, след като се прицели много внимателно, изля цял литър гъста лилава боя от облака право върху Стоножката.

Стоножката изрева силно:

— Краката ми! Залепнаха! Не мога да ходя. Не мога да отворя клепачи! Не виждам! Обувките ми! Обувките ми са съсипани!

Но в момента всички останали бяха твърде заети да отбиват предметите, с които ги замеряха Облачните хора, за да обърнат внимание на господин Стоножка.

— Боята изсъхва — изстена той. — Втвърдява се. Не мога да си помръдна краката! Изобщо не мога да помръдна!

— Но още можеш да си отваряш устата — обади се Червея. — А това е много жалко.

— Джеймс! — нададе рев Стоножката. — Помогни ми, моля те! Измий боята! Изстържи я! Направи нещо!

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ

Сякаш мина цяла вечност, преди чайките да издърпат прасковата далеч от ужасния облак с дъгата. Но накрая успяха, всички се събраха около окаяния господин Стоножка и започнаха да спорят кой е най-добрият начин да махнат боята от тялото му.

Господин Стоножка наистина представляваше чудна гледка. Целият беше лилав, а сега, след като боята започна да изсъхва и да се втвърдява, трябваше да седи скован и изправен, сякаш е гипсиран. А всичките му четирийсет и два крака стърчаха право напред като пръчки. Опитваше се да каже нещо, ала устните му не помръдваха. Успяваше само да издава гъгнещи звуци от гърлото си.

Стария зелен скакалец протегна ръка и го докосна внимателно по корема.

— Но как е възможно боята да изсъхне толкова бързо? — попита той.

— Това е боя за дъги — отвърна Джеймс. — Съхне много бързо и се втвърдява здраво.

— Мразя боята — заяви госпожица Паяк. — Страх ме е от нея. Напомня ми за леля Спайкър, искам да кажа, *покойната* леля Спайкър, защото последния път, когато тя боядисваше тавана на кухнята, скъпата ми баба, без да иска, стъпи в още мократа боя и се залепи. И цяла нощ викаше: „Помощ! Помогнете! Помощ!“ — и сърцето ми се късаше. Но какво можехме да сторим? Чак на следващия ден боята изсъхна и тогава, разбира се, отидохме да я успокоим и да ѝ занесем храна. Ако щете, вярвайте, но баба ми живя така шест месеца — обърната надолу с главата, със залепени от боята крака на тавана. Наистина. Хранехме я всеки ден. Носехме ѝ пресни мухи направо от паяжината. Но на миналия двайсет и шести април леля Спондж, искам да кажа, *покойната* леля Спондж, случайно вдигна очи към тавана и я забеляза. „Паяк — извика тя. — Гнусен паяк! Бързо, донеси ми метлата с дългата дръжка!“ А после... О, беше толкова ужасно, че не искам да си спомням... — Госпожица Паяк избърса една сълза и погледна тъжно към господин Стоножка. — Горкичкият — промълви тя. — Наистина ти съчувствам.

— Боята никога няма да се махне — каза ведро Червея. — Нашата Стоножка повече никога няма да помръдне. Ще се превърне в

статуя и ще го поставят на някоя морава с поилка за птици на главата.

— Нека се опитаме да го обелим като банан — предложи Стария зелен скакалец.

— Или да го изжулим с шкурка — добави Божата кравичка.

— Ако си изплези езика — рече Червея и се усмихна лекичко, може би за пръв път в живота си, — ако го изплези докрай, можем да го хванем и да започнем да го дърпаме. И ако дърпаме достатъчно силно, ще го обърнем наопаки и ще си има нова кожа!

Последва кратко мълчание, докато останалите обмисляха това интересно предложение.

— Аз мисля — каза Джеймс колебливо, — че е най-добре да... — и внезапно млъкна. — Какво беше това? Чух глас! Чух някой да вика!

ТРИЙСЕТ

Всички вдигнаха глави и се ослушаха.

— Шшт! Ето го отново!

Но гласът долиташе от толкова далеч, че не можеха да разберат какво казва.

— Това е Облачен човек! — извика госпожица Паяк. — Знам си, че е Облачен човек! Пак са ни подгонили!

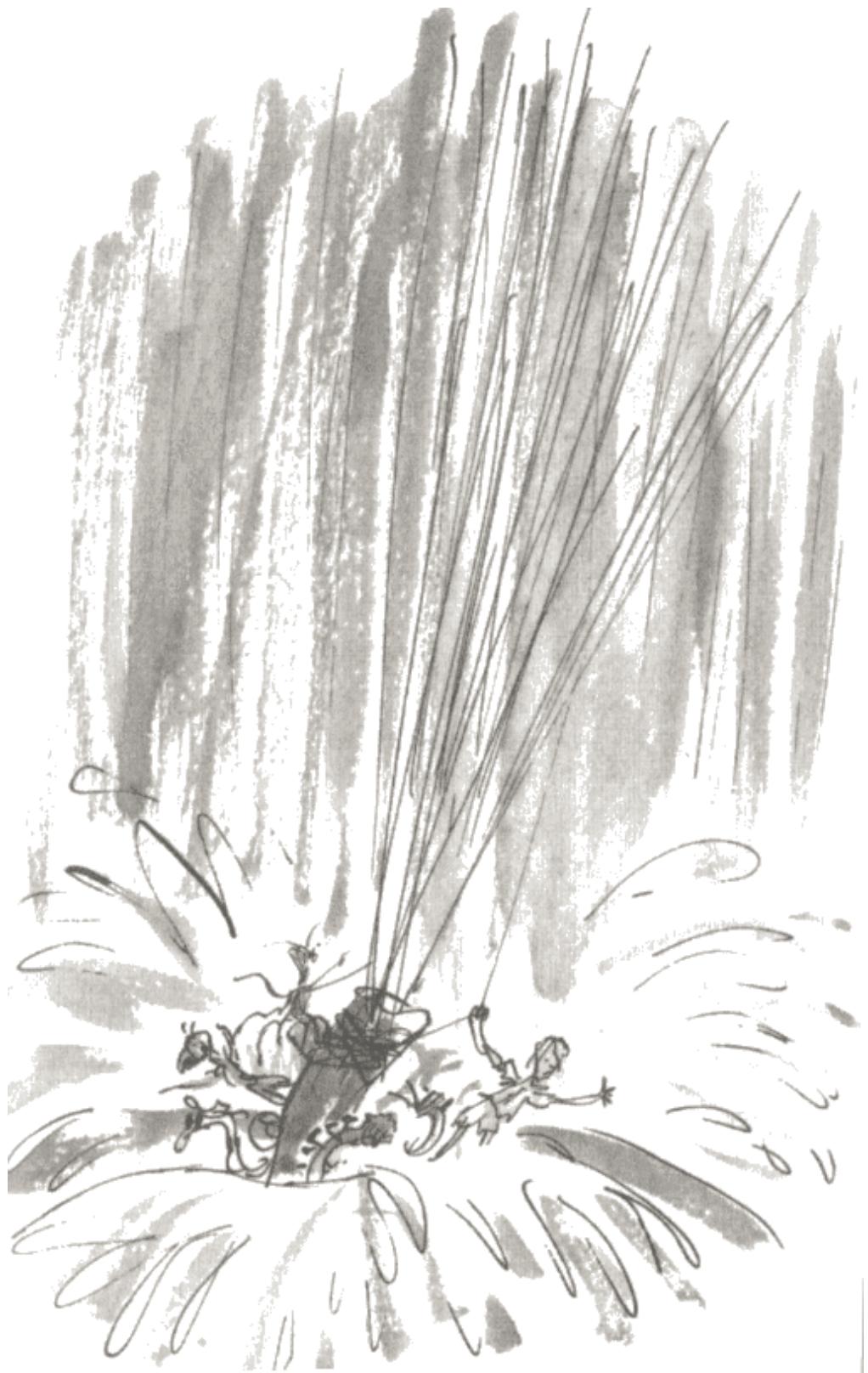
— Идва отгоре! — рече Червея и всички автоматично вдигнаха глави, освен господин Стоножка, който не можеше да мърда.

— Ох! Помощ! Милост! Този път няма да ни се размине! — завикаха те. Защото онова, което видяха и което се извиваше и усукваше точно над главите им, беше огромен черен облак, ужасяващ, опасен, гръмотевичен облак; той започна да гърми и тресчи още щом вдигнаха очи към него. И тогава от върха на облака отново се чу далечният глас, този път силно и ясно:

— *Отваряйте крановете!* — извика той. — *Отваряйте крановете!* *Отваряйте крановете!*

Три секунди по-късно цялата долната част на облака сякаш се разтвори като книжна кесийка и... от нея се изля вода! Те я видяха. Беше съвсем лесно, защото това не бяха дъждовни капки. Изобщо не бяха дъждовни капки. Беше огромно количество вода, като че ли взета от цяло езеро или океан; изля се от небето върху тях и продължи да се лее ли, лее, като първо повали чайките, а после се изсипа върху самата праскова, докато горките пътници пискаха от страх и се протягаха паникьосано да се хванат за нещо — за дръжката, за копринените нишки, за каквото намерят — а през цялото време водата се изсипваше и бучеше върху им, бушуваше, плискаше, пръскаше, шляпаше, вихреше се, кипеше, хрипеше и ревеше, сякаш бяха заклещени под най-големия водопад в света и не можеха да се скрият никъде. Не можеха да говорят. Не виждаха нищо. Не можеха да дишат. А Джеймс Хенри Тротър, стиснал здраво една от копринените нишки над дръжката на прасковата, си каза, че това вече със сигурност е краят. Но тогава, също толкова внезапно, колкото беше започнал, пороят спря. Бяха излезли изпод

облака живи и здрави. Гигантската праскова отново се понесе спокойно из загадъчното, обляно от лунна светлина небе.

— Удавих се! — рече задавено Стария зелен скакалец и изплю литри вода.

— Водата се просмука през кожата ми! — изстена Червея. — Все си мислех, че кожата ми е водонепромокаема, но не е, и сега съм пълен с дъждовна вода.

— Вижте ме! — извика възторжено господин Стоножка. — Дъждът ме изми! Всичката боя падна! Отново мога да се движа!

— Това е най-лошата новина, която съм чувал от дълго време — промърмори Червея.

Стоножката затанцува по палубата, направи няколко салта и запя с цяло гърло:

*Браво на бурята и на дъждада!
Изми ме тяхната вода!
Вече движса се, нали?
И нищичко не ме боли.*

*Пак съм аз сега
най-големият и най-красив
вредител на света!*

— О, я мълквай! — нареди Стария зелен скакалец.
— Вижте ме! — извика Стоножката.

*Вижте ме, свободен съм отново!
Без драскотина, синина и рана!
А мислеха си всички, че съм в гроба,
но без малко и това да стане!
Но кожата успях да си спася
и пак съм най-красивата Стоножска на света!*

ТРИЙСЕТ И ЕДНО

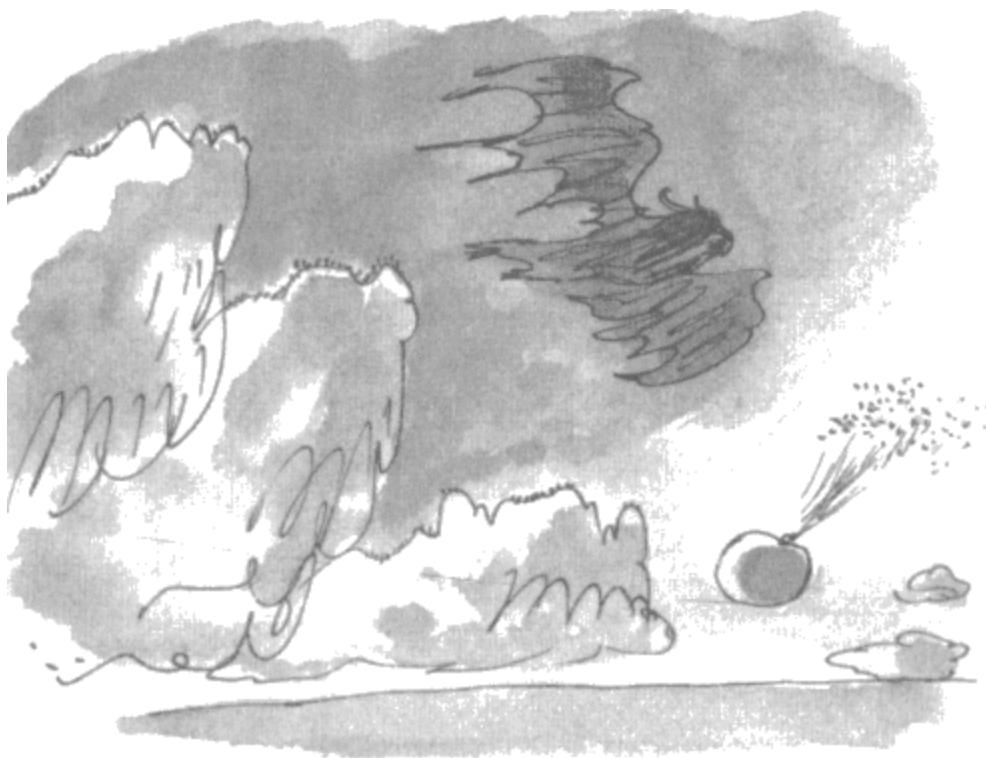
— Колко бързо започнахме да се движим изведнъж — каза Божата кравичка. — Защо ли?

— Струва ми се, че и на чайките това място никак не им харесва — отвърна Джеймс. — Сигурно искат час по-скоро да се махнат от тук. Явно много са се уплашили от бурята, в която попаднахме.

Чайките летяха все по-бързо, носеха се в небето с удивителна скорост и влачеха прасковата след себе си. Покрай тях минаваха облак след облак, всичките призрачнобели на лунната светлина, а пътниците зърнаха още няколко пъти по тях да пъплят Облачни хора, сипещи злите си магии надолу към земята.

По едно време минаха покрай една работеща машина за сняг, чиято ръчка Облачните хора въртяха, а голямата фуния на върха ѝ бълваше сняг и виелици. Видяха огромните барабани, с които се правеха гръмотевиците, а Облачните хора бясно удряха по тях с дълги чукове. Видяха фабриките за скреж и цеховете за вятър, и местата, където се произвеждаха циклони и торнада, които после профучаваха надолу към земята. А по едно време дълбоко във вътрешността на един огромен кълбест облак зърнаха нещо, което можеше да е единствено град на Облачни хора. Облакът бе надупчен от пещери, а на входовете им жените на Облачните хора стояха приведени над печки с тигани в ръце и пържеха снежни топки, за да вечерят мъжете им. И навсякъде тичаха Облачни деца, които пискаха радостно и се пързалиха с шейни по хълмовете на облака.

Час по-късно, точно преди зазоряване, пътниците чуха свистене над главите си, вдигнаха очи и видяха огромно сиво, подобно на прилеп, същество да се спуска към тях от мрака. То започна да кръжи около прасковата, размахваше бавно широките си криле и се взираше в пътниците. После нададе поредица от тъжни вопли и изчезна отново в нощта.

— О, как ми се иска най-сетне да се съмне! — каза госпожица Паяк цялата разтреперана.

— Остана още малко — отвърна Джеймс. — Виж, ето там небето вече изсветлява.

Всички седяха и мълчаливо гледаха слънцето, което започна бавно да се подава над хоризонта.

ТРИЙСЕТ И ДВЕ

И когато най-накрая настъпи денят, всички станаха и протегнаха горките си схванати тела, а господин Стоножка, който като че ли винаги пръв виждаше всичко, изкрешя:

— Вижте! Ето там долу има земя!

— Прав е! — извикаха другите, след като изтичаха до края на прасковата и надзърнаха надолу. — Ура! Ура!

— Като че ли има улици и къщи!

— Но колко голямо е всичко!

Огромен град, блещукащ под лъчите на утринното слънце, се простираше на около километър под тях. От тази височина колите приличаха на малки бръмбари, пълзящи по улиците, а хората по тротоарите изглеждаха не по-големи от песъчинки.

— Какви огромни сгради! — възклика Божата кравичка. — Никога не съм виждала такива в Англия. Кой град е това според вас?

— Невъзможно е да е в Англия — каза Стария зелен скакалец.

— Тогава къде сме? — попита госпожица Паяк.

— Знаете ли какви са тези сгради? — намеси се Джеймс и заподскача въодушевено. — Това са небостъргачи! Значи трябва да сме в Америка! А това, приятели мои, означава, че сме прекосили Атлантическия океан за една нощ!

— Не говориш сериозно! — извикаха останалите.

— Не е възможно!

— Невероятно! Невероятно!

— О, винаги съм си мечтал да отида в Америка! — извика господин Стоножка. — Един мой приятел, веднъж...

— Мълквай! — сопна му се Червея. — Кого го е грижа за твоя приятел? Най-важното, за което трябва да помислим сега, е *как ще слезем на земята*.

— Попитай Джеймс — каза Божата кравичка.

— Мисля, че няма да е много трудно — отвърна момчето. — Само трябва да прережем нишките на чайките. Не всички, но

достатъчно, за да останем във въздуха. После ще се спускаме постепенно, докато кацнем. Господин Стоножка ще прегриза нишките една по една.

ТРИЙСЕТ И ТРИ

Далеч под тях в Ню Йорк настъпваше хаос. Огромна топка, голяма колкото къща, бе забелязана да се носи в небето над центъра на Манхатън и тръгна слух, че това е огромна бомба, изпратена от друга държава, за да срине целия град до основи. Във всеки квартал започнаха да вият сирени за въздушно нападение. Всички радиопредавания и телевизионни програми бяха прекъснати от съобщения, че хората трябва незабавно да се скрият в мазетата. Един милион души по улиците, които отиваха на работа, погледнаха нагоре, видяха чудовището в небето и хукнаха да се скрият в най-близкия вход за метрото. Генералите грабнаха телефонните слушалки и започнаха да крещят заповеди на когото се сетеха. Кметът на Ню Йорк се обади на президента на Съединените щати във Вашингтон, за да го помоли за помощ, а президентът, който в този момент закусваше по пижама, бутна настрани наполовина изядената си купичка със захаросан корнфлейкс и започна да натиска бутони наляво и надясно, за да повика адмиралите и генералите си. И из цяла Америка, във всичките петдесет щата от Аляска до Флорида и от Пенсилвания до Хаваи, се вдигна тревога и се разнесе слух, че най-голямата бомба на света лети над Ню Йорк и може да избухне всеки момент.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТИРИ

— Хайде, Стоножке, прегризи първата нишка — нареди Джеймс.

Господин Стоножка захапа една от копринените нишки и я прегриза. И отново (но този път без от края ѝ да виси ядосан Облачен човек) една чайка се откъсна от ятото и полетя нанякъде сама.

— Прегризи следващата — рече Джеймс.

Господин Стоножка прегриза друга нишка.

— Защо не се снижаваме?

— Напротив, снижаваме се!

— Не, не е вярно!

— Не забравяйте, че сега прасковата е много по-лека, отколкото когато потеглихме — обясни им Джеймс. — От нея изтече ужасно много сок, докато ни обстреляха с ледените топчета. Прегризи още две нишки, Стоножке!

— А, така е по-добре.

— Тръгваме надолу!

— Сега вече наистина се снижаваме!

— Да, идеално! Спри, Стоножке, или ще паднем твърде бързо!

Трябва да действаме внимателно!

Постепенно гигантската праскова започна да губи височина и сградите и улиците под тях започнаха да се приближават все повече.

— Дали ще ни снимат за вестниците, когато слезем? — попита Божата кравичка.

— О, боже, забравих да си лъсна обувките! — възклика господин Стоножка. — Трябва да ми помогнете да го направя, преди да пристигнем!

— О, небеса — рече Червея. — Няма ли да престанеш да мислиш за...

Но той не успя да довърши изречението. Защото изведнъж нещо изсвистя, те вдигнаха глави и видяха огромен самолет с четири мотора да изскача от близкия облак и да се стреля на не повече от пет метра над тях. Това всъщност беше редовният сутрешен пътнически самолет,

пристигащ в Ню Йорк от Чикаго, и когато прелетя над тях, той преряза всички копринени нишки до една, а чайките незабавно се разпръснаха и огромната праскова, след като вече нямаше какво да я държи във въздуха, започна да пада към земята като буца олово.

- Помощ! — извика господин Стоножка.
- Спасете ни! — изплака госпожица Паяк.
- Свършено е с нас! — изписка Божата кравичка.
- Това е краят ни! — викна Стария зелен скакалец.
- Джеймс! — изкрештя Червея. — Направи нещо! Бързо, направи нещо, Джеймс!
- Не мога! — извика Джеймс. — Съжалявам! Сбогом!
Затворете очи! Всичко ще свърши бързо!

ТРИЙСЕТ И ПЕТ

Прасковата се преобръщаше и въртеше, докато падаше стремглаво към земята, а всички пътници на нея се бяха вкопчили отчаяно в дръжката, за да не изхвръкнат във въздуха.

Прасковата падаше все по-бързо. Летеше надолу и се приближаваше все повече и повече към къщите и улиците, където със сигурност щеше да се разбие на милиони парченца. А навсякъде по Пето авеню, по Медисън авеню и по всички други улици в града хората, които още не бяха успели да се скрият в подземните убежища, погледнаха нагоре и видяха как прасковата пада, и спряха да тичат, и застинаха вцепенено, зяпнали онова, което си мислеха, че е най-голямата бомба на света, да пада от небето към тях. Няколко жени изпищяха. Други хора коленичиха на тротоара и започнаха да се молят на глас. Големи мъже се обърнаха един към друг и започнаха да си казват неща от сорта на: „Е, явно сме до тук, Джо“ и „Сбогом на всички, сбогом“. И през следващите трийсет секунди целият град затай дъх в очакване на края.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТ

— Сбогом, Божа кравичке! — изхриптя Джеймс, вкопчен в дръжката на падащата праскова. — Сбогом, Стоножке! Сбогом на всички!

Оставаха им само няколко секунди и по всичко изглеждаше, че ще се разбият сред най-високите сгради. Джеймс виждаше как небостъргачите се приближават с бясна скорост. Повечето имаха плоски квадратни покриви, но на най-високия стърчеше дълга остра кула, която се извисяваше като сребърна игла в небето.

И точно върху тази игла падна прасковата!

Чу се пльокване. Иглата се вряза дълбоко. И изведнъж се оказа, че гигантската праскова се е набучила на върха на Емпайър Стейт Билдинг.

ТРИЙСЕТ И СЕДЕМ

Гледката беше наистина удивителна и след две-три минути, веднага щом хората осъзнаха, че това няма как да е бомба, те започнаха да се изсипват от скривалищата и метрото, за да погледат чудото. Улиците в протежение на километър около сградата се задръстиха от мъже и жени, а когато се разчу, че върху огромната топка има живи същества, всички се побъркаха от вълнение.

— Това е летяща чиния! — завикаха хората.

— Идват от Космоса!

— Марсианци са!

— А може би идват от Луната!

А един мъж с бинокъл погледна през него и рече:

— Изглеждат доста *странно*, това мага да ви кажа със сигурност.

От целия град се стекоха полицейски и пожарни коли с виещи сирени и спряха пред Емпайър Стейт Билдинг. Двеста пожарникари и шестстотин полицаи се втурнаха в сградата и се качиха с асансьорите до най-горния етаж. После се изсипаха в наблюдателницата — мястото, на което се качват туристите — точно в подножието на острата кула.

Всички полицаи бяха извадили оръжията си и поставили пръсти на спусъците, а пожарникарите бяха извадили брадвите си. Но от мястото, на което стояха, точно под прасковата, всъщност не виждаха пътниците върху нея.

— Ей, вие горе! — извика началникът на полицията. — Слезте да видим!

Изведнъж отстрани на прасковата се показва огромната кафява глава на господин Стоножка. Черните му очи, големи колкото две топчета за игра, изгледаха свирепо полицайите и пожарникарите. После това чудовищно грозно лице се ухили широко.

Полицайите и пожарникарите веднага се разкрещяха:

— Внимавайте! Това е дракон!

— Не е дракон, а хищна котка!

— Горгона е!
— Морско чудовище!
— Минотавър!
— Мантикора!

Трима пожарниари и петима полицаи припаднаха и трябаше да ги изнесат навън.

— Това е саблезъб! — извика началникът на полицията.
— Уангдудъл е! — извика началникът на пожарната.

Господин Стоножка продължи да се хили. Изглежда, се забавляваше неимоверно от суматохата, която предизвикваше.

— Виж сега! — извика началникът на полицията, като направи фуния с ръце пред устата си. — Чуй ме! Искам да ми кажеш откъде точно идваш!

— Идваме от място на хиляди километри от тук! — извика в отговор господин Стоножка, ухили се още по-широко и показа кафявите си зъби.

— Видяхте ли? — рече началникът на полицията. — Нали ви казах, че идват от Марс!

— Май си прав! — отвърна началникът на пожарната.

В този миг Стария зелен скакалец подаде огромната си зелена глава от прасковата точно до господин Стоножка. При вида му припаднаха още шестима големи и силни мъже.

— Това е Оинк! — изпищя началникът на пожарната. — Убеден съм, че е Оинк!

— Или Грифон! — извика началникът на полицията. — Отдръпнете се, полициа! Може да се нахвърли върху нас всеки момент!

— Какви ги говорят? — обърна се Стария зелен скакалец към господин Стоножка.

— Нямам никаква представа — отвърна той. — Но явно много са се шашниали за нещо.

Тогава голямата кръвожадна на вид глава на госпожица Паяк, която за непознат сигурно би изглеждала като най-страшното нещо на света, се появи до Скакалеща.

— Гръм да ме удари! — извика началникът на пожарната. — Край с нас! Това е гигантски скорпион!

— Нешо по-страшно е! — извика началникът на полицията. — Това е кръвожаден извънземен червей! О, виж само това отвратително кръвожадно лице!

— Това от онези, които ядат големи мъже за закуска ли е? — попита пребледнял като платно началникът на пожарната.

— Опасявам се, че да — отвърна началникът на полицията.

— Моля ви, някой там долу няма ли да ни помогне? — провикна се госпожица Паяк. — Вече ми се вие свят.

— Това може да е номер! — предупреди началникът на пожарната. — Никой да не мърда, докато не наредя!

— Сигурно имат извънземни оръжия! — промърмори началникът на полицията.

— Но все пак *трябва* да направим *нещо*! — заяви мрачно началникът на пожарната. — Долу по улиците стоят почти пет милиона души и ни гледат.

— Тогава защо не им дадеш стълба? — попита го началникът на полицията. — Аз ще я държа отдолу да не мърда, а ти ще се качиш да видиш какво става.

— Много ти благодаря! — сопна се началникът на пожарната.

Малко след това от прасковата надничаха вече цели седем огромни фантастични лица — господин Стоножка, Стария зелен скакалец, госпожица Паяк, Червея, Божата кравичка, Копринената буба и Светулката. А сред пожарникарите и полицайите на покрива плъзна нещо като паника.

И тогава изведенъж паниката утихна и се разнесе силно учудено ахване. Защото сега до тези страшни създания се показа и едно малко момче. Вятърът развяваше косата му, то се смееше, махаше и викаше:

— Здравейте! Здравейте на всички!

В продължение на няколко секунди мъжете долу просто стояха и го гледаха зяпнали. Не можеха да повярват на очите си.

— Слава богу! — извика началникът на пожарната с почервеняло лице. — Това наистина е момче, нали?

— Моля ви, не се страхувайте от нас! — провикна се Джеймс. — Много се радваме, че сме тук!

— Какви са тези до теб? — извиси глас началникът на полицията. — Някой от тях опасен ли е?

— Разбира се, че не! — отвърна Джеймс. — Те са най-добрите създания на света! Позволете ми да ги представя едно по едно, за да ми повярвате.

*Приятели мои, това е господин Стоножска
и повярвайте, той е мил и добър
(макар да пораснал е множко).*

*Самата испанска кралица звъни му редовно по
телефона,*

*бавачката в отпуск когато е,
той да идва да гледа децата ѝ,
да пее, плете и плочи да пуска на грамофона.
(„Нищо чудно — рече един пожарникар, —
че ги свалиха без време от трона.“)*

*А сега, без да се бавя,
Червея позволете да ви представя.
В прекопаването ненадминат той е
и тунели за метрото може да изрови.
Канализация ще ви направи,
стига да поискате това.*

*(И при тези думи Червея от гордост засия,
а госпожица Паяк извика:
„Точно така, точно така“.)*

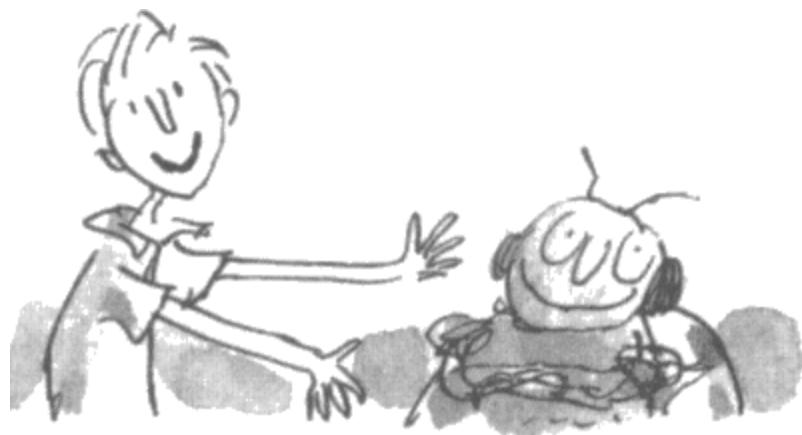
*Дами и господа, а това тук до мен
е Скакалеца стар и зелен.
Музикант превъзходен е той и дори
децата ви ще забавлява с всевъзможни игри.
Не е никак страшен, недейте да се чумерите.
Играчка по-хубава и в магазин не ще намерите.
Погъделичкайте го само леко
и той ще ви удостои с подскок прекрасен.
(„В такъв случай — възклика един полицай, — едва
ли е много опасен!“)*

*А до него скромната Светулка се намира.
Тя е семпла и удобна и лесно се монтира.
Сложете я по избор на тавана, на стената.
И макар да изглежда малко ексцентрично,
всъщност ще видите, че е доста практично.
Да хабите електричество, няма да ви се налага.
(При което най-малко петдесет полицаи извикаха:
„Ако е вярно, това създание ще получи голяма
реклама!“)*

*А това е госпожица Паяк.
Нишки с километри може да тъче.
Лично ме помоли аз пък да ви кажа,
че не би уплашила ни едно дете.
И макар на вид да изглежда агресивна,
уверявам ви, тя е напълно безобидна.
Едва ли ще изгубите, ако само опитате,
вместо да я смачкате с чехъл на стената,
да я поканите вкъщи да си играе с децата.
(Полицайтe кимнаха леко с глава,
а десетина души извикаха „Ура!“)*

А това е Божата кравичка, мила и добра.
През цялото пътуване утеша ми бе тя.
Четиристотин деца вкъщи остави,
но не се тревожете, има кой да ги бави.
Със следващата праскова ще пристигнат, щом
пораснат!

(Полицайтe викнаха: „Тя е прекрасна!“.
А цялата тълпа я загледаха прехласнато!)

Копринената буба ви представям сега.
Нейната коприна е сред най-изящните в света.
И всички континенти да обходите,
и в Индия да търсите, и даже из Америка,
такава фина тъкан едва ли ще намерите.
И в Сингапур по магазините

*тя първа е сред коприните.
А нека също така споделя,
че тази Буба наскоро имаше честта
да изтъче, ушие и скрои
сватбената рокля на кралицата дори.
А шие във момента
и сако за президента.
(„Браво на нея!“ — извикаха полицайтe и
вълна от възгласи се надигна из сградата,
и понесе се като химн:
„Какво чакаме — да ги свалим!“)*

ТРИЙСЕТ И ОСЕМ

Пет минути по-късно те бяха вече в безопасност на земята и Джеймс въодушевено разказваше историята си на група слисани официални лица.

И изведнъж всички, слезли от прасковата, се превърнаха в герои! Придружиха ги по стълбите на кметството, където кметът на Ню Йорк изнесе приветствена реч. И докато той говореше, сто майстори, въоръжени с въжета, стълби и скрипци, се събраха на покрива на Емпайър Стейт Билдинг, вдигнаха гигантската праскова от кулата и я спуснаха на земята.

Тогава кметът извика:

— Сега трябва да организираме парад за прекрасните ни гости!

И така, направиха процесия, а в първата кола (огромна открита лимузина) седяха Джеймс и всичките му приятели.

След тях пътуваше самата гигантска праскова. Мъже с кранове и куки бързо я натовариха в голям камион и сега тя стоеше в

каросерията и се извисяваше огромна, горда и неотразима. Разбира се, имаше малка дупка на дъното, където я бе пронизала кулата на Емпайър Стейт Билдинг, но никой не го беше грижа за това — нито за прасковения сок, който капеше по улицата.

Зад прасковата, хълзгайки се по прасковения сок, вървеше лимузината на кмета, а зад лимузината на кмета се редяха двайсет други лимузини, в които се возеха важни хора от града.

Тълпите полуляха от въодушевление. Те се бяха струпали от двете страни на улиците, стояха по прозорците, ръкопляскаха, викаха, надаваха радостни възгласи и хвърляха конфети, а Джеймс и приятелите му стояха прави в колата си и им махаха, докато минаваха покрай тях.

Тогава се случи нещо любопитно. Шествието вървеше бавно по Пето авеню, когато изведнъж едно малко момиченце с червена рокля изтича от тълпата и извика:

— О, Джеймс! Моля те, може ли да си отхапя едно мъничко парченце от прекрасната ти праскова?

— Заповядай! — извика Джеймс в отговор. — Яж колкото поискаш! И без това все някога ще се развали!

Щом каза това, около петдесет деца се откъснаха от тълпата и изтичаха на улицата.

— Може ли и ние да си хапнем? — попитаха те.

— Разбира се! — отвърна Джеймс. — Яжте до насита!

Децата скочиха на камиона, спуснаха се като мравки върху прасковата и започнаха да ядат колкото им душа иска. А щом новината за това плъзна бързо от улица на улица, още момченца и момиченца се стекоха от всички посоки към пиршеството. Скоро опашка от деца, дълга около километър, вървеше след прасковата, която се придвижваше бавно по Пето авеню. Гледката наистина беше очарователна.

Някои хора имаха чувството, че Хамелинският ловец на плъхове^[1] изведнъж се е появил в Ню Йорк. А за Джеймс, който не бе и мечтал, че на света може да има толкова много деца, това бе най-прекрасното нещо, което му се беше случвало.

Докато шествието приключи, целият гигантски плод беше изяден напълно, а на камиона остана само голямата кафява костишка, облизана до блъсък от хиляди детски езичета.

[1] Герой от немска народна приказка. — Б.ред. ↑

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТ

И така завърши пътешествието. Но животът на пътешествениците продължи. Всички станаха богати и преуспели в новата страна.

Господин Стоножка стана вицепрезидент по продажбите наrenomирана фирма за производство на обувки и ботуши.

Червея, с прекрасната си розова кожа, бе нает от компания за производство на кремове за лице да се снима в телевизионни реклами.

Копринената буба и госпожица Паяк, след като се научиха как да произвеждат найлонови нишки вместо копринени, основаха фабрика за производство на въжета за циркови акробати.

Светулката стана лампата, която осветява факела на Статуята на свободата, и така помогна на благодарния град да пести неимоверно от годишната си сметка за електричество.

Стария зелен скакалец стана музикант в Нюйоркския симфоничен оркестър, където всички се възхищаваха на уменията му.

Божата кравичка, която цял живот бе преследвана от страх, че къщата ѝ ще се запали и всичките ѝ деца ще загинат, се омъжи за началника на пожарната и двамата заживяха щастливо.

А що се отнася до огромната костилка на прасковата, тя беше изложена на почетно място в Сентръл Парк и стана прочут паметник. Но тя не бе само известен паметник. Беше и прочута къща. А в прочутата къща живееше един прочут човек:

Самият
ДЖЕЙМС ХЕНРИ ТРОТЪР

И през който и ден от седмицата да идете и да почукате на вратата, той винаги ще ви отвори и ще ви покани вътре да видите прочутата стая, в която се беше запознал с приятелите си. А понякога, ако извадите голям късмет, ще заварите там и Стария зелен скакалец да

си почива кротко на стол пред камината, или пък Божата кравичка, наминала на чаша чай и клюки, или господин Стоножка, дошъл да се похвали с нова партида особено елегантни обувки.

Всеки ден от седмицата стотици деца отблизо и далеч идваха в града да видят удивителната прасковена костилка в парка. А Джеймс Хенри Тротър, който някога, ако си спомняте, беше най-тъжното и най-самотното момченце на света, сега имаше купища приятели и другарчета, с които да си играе. И тъй като много от тях все го молеха да им разказва приключенията си на прасковата, той си помисли, че би било добре един ден да седне и да ги опише в книга.

И го стори.

И точно тази книга прочетохте току-що.

ИНТЕРЕСНИ ФАКТИ ЗА РОАЛД ДАЛ

Роалд Дал обичал книгите и самолетите. Той никога не четял, докато пилотирал, но се наслаждавал на приключенските романи и станал пилот от Военновъздушните сили на Великобритания.

Баща му и голяма част от семейството му са от Осло, столицата на Норвегия. Майка му също е норвежка, но той се ражда в град Ландаф в Уелс през 1916 г.

Роалд Дал обожавал шоколад! Като малък той дегустирал шоколад за фирма „Кадбъри“. Казвал, че ако бил директор на училище, на мястото на учителя по история щял да назначи учител по шоколад!

Обичал да си измисля нови думи, които ще срещнете навсякъде в книгите му.

Автор на илюстрациите към книгите му е Куентин Блейк (или Куент, както го наричал Роалд). Прекрасните му рисунки чудесно допълват историите на Роалд Дал.

Понякога Роалд подпирал стълба на къщата, качвал се до стаята на децата си, промушвал през прозореца бамбукова пръчка и се преструвал на Големия дружелюбен великан!

В историите на Роалд Дал има и някои много лоши герои, които вършат отвратителни неща — почакайте само да се запознаете с Върховната вещица и противното семейство Тъпашки!

Много от книгите си Роалд Дал е написал в бяла тухлена колиба, разположена в градината на дома му Джипси Хаус. Входната врата на колибата е жълта — боядисана в любимия цвят на писателя.

Роалд Дал е обичан от милиони деца (и възрастни)! Той умира през 1990 г., но историите му все още се четат по целия свят.

ЕДИН ДЕН ОТ ЖИВОТА НА РОАЛД ДАЛ

Роалд Дал е спазвал много стриктно дневния си режим. Закусвал в леглото и преглеждал пощата си. В 10:30 ч. минавал през градината и отивал в писателската си колиба, където работел до 12 ч. Връщал се вкъщи за обяд и като всеки норвежец, след джин с тоник хапвал скариди с майонеза и маруля. След всеки обяд Роалд и семейството му си избириали по парченце шоколад от червена пластмасова кутия.

След кратка дрямка писателят занасял в колибата си манерка с чай и работел от 16 до 18 ч. Искал да си е вкъщи за вечеря точно в 18 ч.

Роалд пишел винаги с определен вид жълт молив с гумичка в единия край. Преди да започне работа, писателят винаги проверявал дали има подръка шест подострени молива. Те били достатъчни за два часа работа, след което се нуждаели отново от подостряне.

Роалд бил много капризен по отношение на хартията, която използвал. Всичките си книги написал върху един тип бележници с жълти листа, които му изпращали от Ню Йорк. Той пишел и пренаписвал, докато не се убеди, че всяка дума е на точното си място. Изхвърлил много жълти листове. Веднъж месечно, когато кошчето за

хартиени отпадъци вече било препълнено, Роалд запалвал огън точно пред писателската колиба.

Щом завършел книгата, Дал давал камарата изписана жълта хартия на секретарката си Уенди, а тя я изпращала на издателя във вид на спретнато преписан ръкопис.

Издание:

Автор: Роалд Дал

Заглавие: Джеймс и гигантската праскова

Преводач: Катя Перчинкова

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: Английски

Издател: Enthusiast

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Хеликс Прес“ ЕООД

Редактор: Велислава Вълканова

Художник: Куентин Блейк

Коректор: Снежана Бошнакова

ISBN: 978-954-2958-20-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1130>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.